

Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SPLOŠNEGA SODIŠČA (prvi senat)

z dne 2. julija 2019*

„Nepogodbena odgovornost – Skupna zunanja in varnostna politika – Omejevalni ukrepi proti Islamski republiki Iran – Zamrznitev sredstev – Omejitev vstopa na ozemlja držav članic – Povrnitev škode, ki naj bi nastala zaradi vpisa in ohranitve imena tožeče stranke na seznamih oseb in subjektov, za katere se uporabljajo omejevalni ukrepi – Premoženjska škoda – Nepremoženjska škoda“

V zadevi T-406/15,

Fereydoun Mahmoudian, stanujoč v Teheranu (Iran), ki ga zastopata A. Bahrami in N. Korogiannakis, odvetnika,

tožeča stranka,

proti

Svetu Evropske unije, ki ga zastopata R. Liudvinaviciute-Cordeiro in M. Bishop, agenta,

tožena stranka,

ob intervenciji

Evropske komisije, ki sta jo sprva zastopala A. Aresu in D. Gauci, nato A. Aresu in R. Tricot, agenti,

intervenientka,

zaradi predloga na podlagi člena 268 PDEU za povrnitev škode, ki naj bi jo tožeča stranka domnevno utrpela zaradi sprejetja Sklepa Sveta 2010/413/SZVP z dne 26. julija 2010 o omejevalnih ukrepih proti Iranu in razveljavitvi Skupnega stališča 2007/140/SZVP (UL 2010, L 195. str. 39), Izvedbene uredbe Sveta (EU) št. 668/2010 z dne 26. julija 2010 o izvajanju člena 7(2) Uredbe (ES) št. 423/2007 o omejevalnih ukrepih proti Iranu (UL 2010, L 195, str. 25), Sklepa Sveta 2010/644/SZVP z dne 25. oktobra 2010 o spremembi Sklepa 2010/413 (UL 2010, L 281, str. 81) in Uredbe Sveta (EU) št. 961/2010 z dne 25. oktobra 2010 o omejevalnih ukrepih proti Iranu in razveljavitvi Uredbe (ES) št. 423/2007 (UL 2010, L 281, str. 1), s katerimi je bilo ime tožeče stranke vpisano in ohranjeno na seznamih oseb in subjektov, za katere veljajo omejevalni ukrepi,

SPLOŠNO SODIŠČE (prvi senat),

v sestavi I. Pelikánová (poročevalka), predsednica, V. Valančius in U. Öberg, sodnika,

sodna tajnica: M. Marescaux, administratorica,

na podlagi pisnega dela postopka in obravnave z dne 11. decembra 2018

* Jezik postopka: francoščina.

izreka naslednjo

Sodbo

I. Dejansko stanje

- 1 Ta zadeva spada v okvir omejevalnih ukrepov, uvedenih za izvajanje pritiska na Islamsko republiko Iran, da bi ta ustavila jedrske dejavnosti, ki predstavljajo nevarnost z vidika širjenja jedrskega orožja, in razvoj sistemov za izstrelitev jedrskega orožja (v nadaljevanju: širjenje jedrskega orožja).
- 2 Tožeča stranka, Fereydoun Mahmoudian, je večinski delničar in predsednik upravnega odbora družbe Fulmen. Fulmen je iranska družba, dejavna zlasti v sektorju električne opreme.
- 3 V okviru Evropske unije sta bila sprejeta Skupno stališče Sveta 2007/140/SZVP z dne 27. februarja 2007 o omejevalnih ukrepih proti Iranu (UL 2007, L 61, str. 49) in Uredba Sveta (ES) št. 423/2007 z dne 19. aprila 2007 o omejevalnih ukrepih proti Iranu (UL 2007, L 103, str. 1).
- 4 Člen 5(1)(b) Skupnega stališča 2007/140 je določal zamrznitev vseh sredstev in gospodarskih virov nekaterih kategorij oseb in subjektov. Seznam teh oseb in subjektov je bil v Prilogi II k Skupnemu stališču 2007/140.
- 5 Glede pristojnosti Evropske skupnosti je člen 7(2) Uredbe št. 423/2007 določal zamrznitev sredstev oseb, subjektov ali organov, za katere je Svet Evropske unije v skladu s členom 5(1)(b) Skupnega stališča 2007/140 ugotovil, da sodelujejo pri širjenju jedrskega orožja. Seznam teh oseb, subjektov in organov je bil v Prilogi V k Uredbi št. 423/2007.
- 6 Skupno stališče 2007/140 je bilo razveljavljeno s Sklepom Sveta 2010/413/SZVP z dne 26. julija 2010 o omejevalnih ukrepih proti Iranu (UL 2010, L 195, str. 39).
- 7 Člen 20(1) Sklepa 2010/413 določa zamrznitev sredstev za več kategorij subjektov. Ta določba se med drugim nanaša na „osebe in subjekt[e], [...] ki sodelujejo [pri] širjenj[u] jedrskega orožja, [...] so z njim[...] neposredno povezani ali [ga] podpirajo, [...] ali osebe in subjekt[e], ki delujejo v njihovem imenu ali po njihovih navodilih, ali subjekt[e], ki so v njihovi lasti ali pod njihovim nadzorom, tudi na nezakonit način [...]“; ti osebe in subjekti so navedeni v Prilogi II“.
- 8 Seznam iz Priloge II k Sklepu 2010/413 je bil nadomeščen z novim seznamom, sprejetim s Sklepom Sveta 2010/644/SZVP z dne 25. oktobra 2010 o spremembi Sklepa 2010/413 (UL 2010, L 281, str. 81).
- 9 Svet je 25. oktobra 2010 sprejel Uredbo (EU) št. 961/2010 o omejevalnih ukrepih proti Iranu in razveljavitvi Uredbe št. 423/2007 (UL 2010, L 281, str. 1).
- 10 Svet je 26. julija 2010 s sprejetjem Sklepa 2010/413 tožečo stranko vpisal na seznam oseb, subjektov in organov iz tabele I Priloge II k navedenemu sklepu.
- 11 Tožeča stranka je bila zato na podlagi Izvedbene uredbe Sveta (EU) št. 668/2010 z dne 26. julija 2010 o izvajanju člena 7(2) Uredbe št. 423/2007 (UL 2010, L 195, str. 25) vpisana na seznam oseb, subjektov in organov iz tabele I Priloge V k Uredbi št. 423/2007. Posledica sprejetja Izvedbene uredbe št. 668/2010 je bila zamrznitev sredstev in gospodarskih virov tožeče stranke.
- 12 Svet je v Sklepu 2010/413 in Izvedbeni uredbi št. 668/2010 v zvezi s tožečo stranko navedel naslednje razloge: „Direktor podjetja Fulmen“.

- 13 Tožeča stranka je Svet v dopisu z dne 26. avgusta 2010 prosila, naj prekliče njeno uvrstitev na seznam iz Priloge II k Sklepu 2010/413 in na seznam iz Priloge V k Uredbi št. 423/2007. Prav tako je Svet pozvala, naj ji sporoči elemente, na katere se je oprl pri sprejetju omejevalnih ukrepov zoper njo.
- 14 Sprejetje Sklepa 2010/644 ni vplivalo na vpis imena tožeče stranke na seznam v Prilogi II k Sklepu 2010/413.
- 15 Ker je bila Uredba št. 423/2007 razveljavljena z Uredbo št. 961/2010, je Svet ime tožeče stranke vključil v točko 14 tabele A Priloge VIII k zadnjenavedeni uredbi. Zato so bila sredstva tožeče stranke zamrznjena v skladu s členom 16(2) Uredbe št. 961/2010.
- 16 Svet je z dopisom z dne 28. oktobra 2010 odgovoril na dopis tožeče stranke z dne 26. avgusta 2010 in navedel, da je po ponovni preučitvi zavrnil njen predlog, naj jo izbriše s seznama v Prilogi II k Sklepu 2010/413 in seznama v Prilogi VIII k Uredbi št. 961/2010. V zvezi s tem je pojasnil, da se morajo za tožečo stranko še naprej uporabljati omejevalni ukrepi, določeni v navedenih besedilih, ker spis ne vsebuje novih elementov, ki bi upravičevali spremembo stališča Sveta. Svet je navedel tudi, da njegov sklep o ohranitvi imena tožeče stranke na teh seznamih ni temeljil na drugih dokazih od tistih, ki so navedeni v obrazložitvi navedenih seznamov.
- 17 Splošno sodišče je s sodbami z dne 21. marca 2012, Fulmen in Mahmoudian/Svet (T-439/10 in T-440/10, EU:T:2012:142), Sklep 2010/413, Izvedbeno uredbo št. 668/2010, Sklep 2010/644 in Uredbo št. 961/2010 v delu, v katerem so se nanašali družbo Fulmen in tožečo stranko, razglasilo za nične.
- 18 V zvezi s časovnimi učinki razglasitve ničnosti aktov, ki so se izpodbijali v okviru tožbe, na podlagi katere je bila izdana sodba z dne 21. marca 2012, Fulmen in Mahmoudian/Svet (T-439/10 in T-440/10, EU:T:2012:142), je Splošno sodišče v točki 106 navedene sodbe glede Uredbe št. 961/2010 opozorilo, da začnejo v skladu s členom 60, drugi odstavek, Statuta Sodišča Evropske unije z odstopanjem od člena 280 PDEU odločitve Splošnega sodišča, s katerimi se uredba razglasi za nično, veljati šele z datumom izteka roka za pritožbo iz člena 56, prvi odstavek, tega statuta, ali če je bila v tem roku vložena pritožba, z datumom njene zavrnitve. V obravnavanem primeru je presodilo, da tveganje, da bi se resno in nepopravljivo ogrozila učinkovitost omejevalnih ukrepov, uvedenih z Uredbo št. 961/2010, glede na pomembno posledico, ki jo imajo ti ukrepi za pravice in svoboščine tožečih strank, ni dovolj veliko, da bi se utemeljila ohranitev učinkov navedene uredbe glede tožečih strank v obdobju, daljšem od obdobja določenega v členu 60, drugi odstavek, Statuta Sodišča Evropske unije.
- 19 Poleg tega je Splošno sodišče v točki 107 sodbe z dne 21. marca 2012, Fulmen in Mahmoudian/Svet (T-439/10 in T-440/10, EU:T:2012:142), ohranilo učinke Sklepa 2010/413, kakor je bil spremenjen s Sklepom 2010/644, do začetka učinkovanja razglasitve ničnosti Uredbe št. 961/2010.
- 20 Svet je 4. junija 2012 pri Sodišču vložil pritožbo zoper sodbo z dne 21. marca 2012, Fulmen in Mahmoudian/Svet (T-439/10 in T-440/10, EU:T:2012:142). Ta pritožba je bila vpisana pod opravilno številko C-280/12 P. Svet je v podporo navedeni pritožbi med drugim trdil, da je Splošno sodišče napačno uporabilo pravo s tem, da je menilo, da bi ta moral predložiti dokaze o tem, da je družba Fulmen dejavna na lokaciji Qom/Fordoo (Iran), in to ne glede na to, da lahko predloženi dokazi izvirajo iz zaupnih virov, ter da se je to, da je Splošno sodišče napačno uporabilo pravo nanašalo na dva vidika posredovanja teh dokazov, prvega v zvezi s posredovanjem dokazov Svetu od držav članic in drugega v zvezi s posredovanjem zaupnih dokazov sodišču.
- 21 Sodišče je s sodbami z dne 28. novembra 2013, Svet/Fulmen in Mahmoudian (C-280/12 P, EU:C:2013:775), pritožbo zavrnilo kot neutemeljeno, pri čemer je potrdilo ugotovitev Splošnega sodišča iz točke 103 sodbe z dne 21. marca 2012, Fulmen in Mahmoudian/Svet (T-439/10 in T-440/10, EU:T:2012:142), in sicer, da Svet ni predložil dokaza, da je bila družba Fulmen dejavna na lokaciji Qom/Fordoo.

- 22 Svet je na podlagi sodbe z dne 28. novembra 2013, Svet/Fulmen in Mahmoudian (C-280/12 P, EU:C:2013:775), z Izvedbeno uredbo Sveta (EU) št. 1361/2013 z dne 18. decembra 2013 o izvajanju Uredbe (EU) št. 267/2012 o omejevalnih ukrepih proti Iranu (UL 2013, L 343, str. 7) ime tožeče stranke izbrisal s seznamov oseb in subjektov, za katere veljajo omejevalni ukrepi, v Prilogi II k Sklepu 2010/413 in Prilogi IX k Uredbi št. 267/2012 z učinkom od 19. decembra 2013. Od takrat ime tožeče stranke ni bilo znova vpisano na noben seznam.

II. Postopek in predlogi strank

- 23 Tožeča stranka je 26. julija 2015 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila to tožbo. Zadeva je bila dodeljena prvemu senatu Splošnega sodišča.
- 24 Svet je 9. novembra 2015 vložil odgovor na tožbo.
- 25 Evropska komisija je 9. novembra 2015 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila predlog za intervencijo v tem postopku v podporo predlogom Sveta.
- 26 Tožeča stranka je 2. decembra 2015 predložila stališče glede predloga za intervencijo, ki ga je vložila Komisija. Svet stališča glede tega predloga ni vložil v za to določenem roku.
- 27 S sklepom predsednika prvega senata Splošnega sodišča z dne 10. decembra 2015, sprejetim v skladu s členom 144(4) Poslovnika Splošnega sodišča, je bila Komisiji dovoljena intervencija v tem sporu.
- 28 Tožeča stranka je 12. januarja 2016 vložila repliko.
- 29 Komisija je 25. januarja 2016 vložila intervencijsko vlogo. Niti Svet niti tožeča stranka nista vložila stališča glede te vloge.
- 30 Svet je 26. februarja 2016 vložil dupliko.
- 31 Tožeča stranka je v dopisu, ki je bil v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložen 29. marca 2016, v skladu s členom 106(1) Poslovnika predlagala, naj se opravi obravnava.
- 32 Splošno sodišče (prvi senat) je na predlog sodnice poročevalke sprejelo prvi ukrep procesnega vodstva, in sicer zaslišanje strank glede morebitne prekinitve postopka do izdaje odločbe Sodišča, s katero bo končan postopek v zadevi C-45/15 P, Safa Nicu Sepahan/Svet. Svet je svoje stališče v zvezi s tem podal v za to določenem roku.
- 33 Ker se je sestava senatov Splošnega sodišča spremenila, je bila sodnica poročevalka na podlagi člena 27(5) Poslovnika razporejena v prvi senat, ki mu je bila zato dodeljena ta zadeva.
- 34 Predsednik prvega senata Splošnega sodišča je s sklepom z dne 31. avgusta 2016 prekinil postopek v tej zadevi.
- 35 Splošno sodišče (prvi senat) je po izreku sodbe z dne 30. maja 2017, Safa Nicu Sepahan/Svet (C-45/15 P, EU:C:2017:402), na predlog sodnice poročevalke sprejelo drugi ukrep procesnega vodstva, in sicer zaslišanje strank glede posledic, ki po njihovem mnenju iz navedene sodbe izhajajo za to zadevo (v nadaljevanju: drugi ukrep procesnega vodstva). Glavni stranki in Komisija so svoja stališča v zvezi s tem podale v za to določenem roku.
- 36 Komisija je z dopisom z dne 28. novembra 2018 Splošno sodišče obvestila, da sicer še najprej podpira stališče Sveta, vendar meni, da se ji ni treba udeležiti obravnave v tej zadevi.

- 37 Glavni stranki sta na obravnavi 11. decembra 2018 podali ustne navedbe in odgovorili na ustna vprašanja Splošnega sodišča.
- 38 Tožeča stranka Splošnemu sodišču predlaga, naj:
- tožbo razglasi za dopustno in utemeljeno;
 - Svetu naloži, naj ji plača 2.227.000 EUR za premoženjsko škodo, ki jo je utrpela, in 600.000 EUR za nepremoženjsko škodo, ki jo je utrpela zaradi tega vpisa;
 - Svetu naloži plačilo stroškov.
- 39 Svet in Komisija Splošnemu sodišču predlagata, naj:
- tožbo zavrne;
 - tožeči stranki naloži plačilo stroškov.

III. Pravo

A. Pristojnost Splošnega sodišča

- 40 Svet v dupliki na podlagi sodbe z dne 18. februarja 2016, Jannatian/Svet (T-328/14, neobjavljena, EU:T:2016:86), ugovarja, da je tožeča stranka odškodninski zahtevek oprla na nezakonitost vpisa njenega imena na seznam v Prilogi II k Sklepu 2010/413, kakor je bil spremenjen s Sklepom 2010/644, zato Splošno sodišče ni pristojno za odločanje o tej tožbi, ker člen 275, drugi odstavek, PDEU Splošnemu sodišču ne podeljuje pristojnosti za odločanje o odškodninskem zahtevku, ki temelji na nezakonitosti akta, ki spada v okvir skupne zunanje in varnostne politike (SZVP).
- 41 Tožeča stranka je v odgovoru na vprašanje, s katerim jo je Splošno sodišče na obravnavi pozvalo, naj predstavi svoje stališče glede ugovora nedopustnosti, ki ga je podal Svet, pojasnila, da s to tožbo zahteva odškodnino za škodo, povzročeno le z uredbama, ki ju je sprejel Svet, kar je bilo zabeleženo v zapisniku obravnave. Glede na navedeni odgovor je treba ugotoviti, da je tožeča stranka v bistvu spremenila drugi tožbeni predlog, tako da nazadnje predlaga le, naj Splošno sodišče Svetu naloži, naj ji plača 2.227.000 EUR za premoženjsko škodo, ki jo je utrpela zaradi nezakonitega vpisa njenega imena na seznama, priložena Izvedbeni uredbi št. 668/2010 in Uredbi št. 961/2010 (v nadaljevanju: sporna seznama), in 600.000 EUR za nepremoženjsko škodo, ki jo je utrpela zaradi navedenega vpisa.
- 42 Vsekakor je treba spomniti, da lahko Splošno sodišče v skladu s členom 129 Poslovnika po uradni dolžnosti po opredelitvi strank kadar koli odloči, ali morda niso izpolnjene absolutne procesne predpostavke, med katerimi je v skladu s sodno prakso pristojnost sodišča Unije za odločanje o tožbi (glej v tem smislu sodbi z dne 18. marca 1980, Ferriera Valsabbia in drugi/Komisija, 154/78, 205/78, 206/78, od 226/78 do 228/78, 263/78, 264/78, 31/79, 39/79, 83/79 in 85/79, EU:C:1980:81, točka 7, in z dne 17. junija 1998, Svenska Journalistförbundet/Svet, T-174/95, EU:T:1998:127, točka 80).
- 43 V zvezi s tem iz sodne prakse izhaja, da odškodninska tožba za povrnitev škode, ki naj bi nastala zaradi sprejetja akta s področja SZVP, sicer ni v pristojnosti Splošnega sodišča (sodba z dne 18. februarja 2016, Jannatian/Svet, T-328/14, neobjavljena, EU:T:2016:86, točki 30 in 31), vendar se je Splošno sodišče vedno izreklo za pristojno za odločanje o zahtevku za povrnitev škode, ki naj bi osebi ali subjektu nastala zaradi omejevalnih ukrepov, ki so bili zoper njega sprejeti v skladu s členom 215

PDEU (glej v tem smislu sodbi z dne 11. julija 2007, Sison/Svet, T-47/03, neobjavljena, EU:T:2007:207, točke od 232 do 251, in z dne 25. novembra 2014, Safa Nicu Sepahan/Svet, T-384/11, EU:T:2014:986, točke od 45 do 149).

- 44 Enako mora veljati za zahtevek za povrnitev škode, ki jo je oseba ali subjekt domnevno utrpel zaradi omejevalnih ukrepov, ki so bili zoper njega sprejeti v skladu s členom 291(2) PDEU.
- 45 V skladu s sodno prakso namreč nobena določba Pogodbe DEU ne določa, da se njen šesti del, ki vsebuje določbe o institucijah in finančne določbe, ne more uporabiti na področju omejevalnih ukrepov. Uporaba člena 291(2) PDEU – v skladu s katerim se „[č]e so potrebni enotni pogoji za izvajanje pravno zavezujočih aktov Unije, [...] s temi akti na Komisijo, ali v ustrezno utemeljenih posebnih primerih in v primerih iz členov 24 in 26 Pogodbe o Evropski uniji, na Svet, prenesejo izvedbena pooblastila“ – torej ni izključena, če so pogoji iz te določbe izpolnjeni (sodba z dne 1. marca 2016, National Iranian Oil Company/Svet, C-440/14 P, EU:C:2016:128, točka 35).
- 46 V obravnavani zadevi so se omejevalni ukrepi, ki so bili zoper tožečo stranko sprejeti s Sklepom 2010/413, ki je bil nato spremenjen s Sklepom 2010/644, izvajali z Izvedbeno uredbo št. 668/2010, sprejeto v skladu s členom 291(2) PDEU, in Uredbo št. 961/2010, sprejeto v skladu s členom 215 PDEU.
- 47 Iz tega sledi, da Splošno sodišče sicer ni pristojno za odločanje o odškodninskem zahtevku tožeče stranke v delu, v katerem želi pridobiti povračilo škode, ki naj bi ji nastala zaradi sprejetja Sklepa 2010/413, ki je bil nato spremenjen s Sklepom 2010/644, je pa pristojno za obravnavo tega zahtevka v delu, katerem se nanaša na povračilo škode, ki naj bi tožeči stranki nastala zaradi izvajanja tega sklepa z Izvedbeno uredbo št. 668/2010 in Uredbo št. 961/2010 (v nadaljevanju: sporna akta).
- 48 Zato je treba ugotoviti, da je Splošno sodišče pristojno za preučitev te tožbe, kakor je bila spremenjena na obravnavi, to je v delu, v katerem se z njo želi doseči povrnitev škode, ki naj bi tožeči stranki nastala, ker so se omejevalni ukrepi, ki so bili zoper njo sprejeti v Sklepu 2010/413, kakor je bil nato spremenjen s Sklepom 2010/644, izvajali s spornima aktoma (v nadaljevanju: sporni ukrepi).

B. Vsebinska presoja

- 49 V skladu s členom 340, drugi odstavek, PDEU Unija „[v] primeru nepogodbene odgovornosti [...] v skladu s splošnimi načeli, ki so skupna pravnim ureditvam držav članic, nadomesti kakršno koli škodo, ki so jo povzročile njene institucije ali njeni uslužbenci pri opravljanju svojih dolžnosti“. V skladu z ustaljeno sodno prakso morajo biti za uveljavljanje nepogodbene odgovornosti Unije v smislu člena 340, drugi odstavek, PDEU zaradi nezakonitega ravnanja institucij izpolnjeni vsi pogoji, in sicer nezakonitost ravnanja, ki se očita institucijam, dejanskost škode ter obstoj vzročne zveze med zatrjevanim ravnanjem in uveljavljano škodo (glej sodbo z dne 9. septembra 2008, FIAMM in drugi/Svet in Komisija, C-120/06 P in C-121/06 P, EU:C:2008:476, točka 106 in navedena sodna praksa; sodbi z dne 11. julija 2007, Schneider Electric/Komisija, T-351/03, EU:T:2007:212, točka 113, in z dne 25. novembra 2014, Safa Nicu Sepahan/Svet, T-384/11, EU:T:2014:986, točka 47).
- 50 V utemeljitev te tožbe tožeča stranka trdi, da so trije zgoraj navedeni pogoji v obravnavani zadevi izpolnjeni.
- 51 Svet ob podpori Komisije predlaga zavrnitev te tožbe kot neutemeljene, ker tožeča stranka ni predložila dokaza, kot bi morala, da so vsi pogoji za nepogodbeno odgovornost Unije v tem primeru izpolnjeni.
- 52 V skladu z ustaljeno sodno prakso so pogoji za nepogodbeno odgovornost Unije v smislu člena 340, drugi odstavek, PDEU, kot so bili že zgoraj naštet v točki 49, kumulativni (sodba z dne 7. decembra 2010, Fahas/Svet, T-49/07, EU:T:2010:499, točki 92 in 93, in sklep z dne 17. februarja 2012,

Dagher/Svet, T-218/11, neobjavljen, EU:T:2012:82, točka 34). Iz tega sledi, da je treba, če eden od teh pogojev ni izpolnjen, tožbo v celoti zavrni, ne da bi bilo treba preučiti druge pogoje (sodba z dne 26. oktobra 2011, Dufour/ECB, T-436/09, EU:T:2011:634, točka 193).

- 53 Preveriti je torej treba, ali je tožeča stranka v obravnavani zadevi predložila, kot bi morala, dokaz o nezakonnosti ravnanja, ki ga očita Svetu, to je sprejetje spornih aktov in ohranitev njenega imena na spornih seznamih, o dejanskosti premoženjske in nepremoženjske škode, ki naj bi ji nastala, ter o obstoju vzročne zveze med sprejetjem spornih aktov in škodo, ki jo uveljavlja.

1. Zatrjevana nezakonnost

- 54 Tožeča stranka trdi, da je pogoj glede nezakonnosti ravnanja institucije izpolnjen, saj sprejetje spornih aktov in ohranitev njenega imena na spornih seznamih v bistvu pomenita, da je Svet storil dovolj resno kršitev pravnih pravil, s katerimi so posameznikom podeljene pravice, da se v skladu s sodno prakso lahko uveljavlja nepogodbena odgovornost Unije.
- 55 V zvezi s tem, prvič, tožeča stranka opozarja, da iz sodbe z dne 21. marca 2012, Fulmen in Mahmoudian/Svet (T-439/10 in T-440/10, EU:T:2012:142), in sodbe z dne 28. novembra 2013, Svet/Fulmen in Mahmoudian (C-280/12 P, EU:C:2013:775), ki jo je Sodišče izdalo v pritožbenem postopku in s katero je zavrnilo navedeno pritožbo (glej točko 21 zgoraj), izhaja, da sporna akta nista zakonita.
- 56 Na eni strani namreč opozarja, da je Splošno sodišče v sodbi z dne 21. marca 2012, Fulmen in Mahmoudian/Svet (T-439/10 in T-440/10, EU:T:2012:142), menilo, da Svet ni imel nobenega dokaza zoper njo, s katerim bi podprl vpis njenega imena na sporna seznama, in meni, da to dejstvo pomeni dovolj resno kršitev pravnega pravila, s katerim so posameznikom podeljene pravice, da se lahko uveljavlja nepogodbena odgovornost Unije. V odgovoru na vprašanje, postavljeno v okviru drugega ukrepa procesnega vodstva, navaja, da je ob upoštevanju podobnosti dejstev, ki so razlog za to zadevo in za zadevo, v kateri je bila izdana sodba Sodišča z dne 30. maja 2017, Safa Nicu Sepahan/Svet (C-45/15 P, EU:C:2017:402), vse ugotovitve glede teže nezakonnosti ravnanja Sveta v zadnjenavedeni zadevi mogoče smiselno prenesti na to zadevo. Dodaja, da bi Splošno sodišče moralo ugotoviti, da zgolj razglasitev ničnosti spornih aktov ne more biti zadostno povračilo za njeno nepremoženjsko škodo.
- 57 Na drugi strani tožeča stranka meni, da odločitev Sveta, da kljub očitni nezakonnosti, ki jo je Splošno sodišče ugotovilo v sodbi z dne 21. marca 2012, Fulmen in Mahmoudian/Svet (T-439/10 in T-440/10, EU:T:2012:142), vložiti pritožbo zoper to sodbo, pomeni zlorabo pooblastil, zaradi katere se je povečala škoda, ki jo je utrpela.
- 58 Drugič, tožeča stranka trdi, da sta bili zaradi spornih ukrepov kršeni njena svoboda ustanavljanja in lastninska pravica, ki ju ima na podlagi členov 16 in 17 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah (v nadaljevanju: Listina). Ta kršitev teh temeljnih pravic naj bi poslabšala nezakonnost, ki jo je storil Svet, tako da gre za resno kršitev.
- 59 V odgovoru na vprašanje, postavljeno v okviru drugega ukrepa procesnega vodstva, Svet ob podpori Komisije ne izpodbija več nezakonnosti, ki izhaja iz sprejetja spornih ukrepov, in priznava, da so ugotovitve, do katerih je Sodišče prišlo v sodbi z dne 30. maja 2017, Safa Nicu Sepahan/Svet (C-45/15 P, EU:C:2017:402), v zvezi z obstojem dovolj resne kršitve pravnega pravila, s katerim so posameznikom podeljene pravice, upoštevne v tej zadevi, ker je bila tožeča stranka uvrščena na seznama v okoliščinah, ki so podobne kot v zadevi, v kateri je bila izdana ta sodba. Vendar pa ugovarja trditvam tožeče stranke o zlorabi pooblastil in kršitvi členov 16 in 17 Listine ter meni, da sodba z dne 30. maja 2017, Safa Nicu Sepahan/Svet (C-45/15 P, EU:C:2017:402), ne vsebuje nobene upoštevne informacije v zvezi s tem.

- 60 V obravnavanem primeru je Splošno sodišče v sodbi z dne 21. marca 2012, Fulmen in Mahmoudian/Svet (T-439/10 in T-440/10, EU:T:2012:142), ugotovilo nezakonitost spornih aktov.
- 61 Vendar je treba spomniti, da v skladu z ustaljeno sodno prakso Splošnega sodišča ugotovitev nezakonitosti pravnega akta, ne glede na to, koliko je ta nezakonitost obžalovanja vredna, ne zadošča, da bi se štelo, da je pogoj za nastanek nepogodbene odgovornosti Unije glede nezakonitosti ravnanja, ki se očita institucijam, izpolnjen (sodba z dne 25. novembra 2014, Safa Nicu Sepahan/Svet, T-384/11, EU:T:2014:986, točka 50; glej v tem smislu tudi sodbi z dne 6. marca 2003, Dole Fresh Fruit International/Svet in Komisija, T-56/00, EU:T:2003:58, točke od 71 do 75, in z dne 23. novembra 2011, Sison/Svet, T-341/07, EU:T:2011:687, točka 31). Morebitna razglasitev ničnosti enega ali več aktov Sveta, iz katerih izvira škoda, ki jo zatrjuje tožeča stranka – tudi če je bilo o taki ničnosti odločeno s sodbo Splošnega sodišča, razglašeno pred vložitvijo odškodninske tožbe – torej ne pomeni neovrgljivega dokaza za dovolj resno kršitev te institucije, ki bi *ipso jure* omogočala ugotovitev nepogodbene odgovornosti Unije.
- 62 Pogoj glede obstoja nezakonitega ravnanja institucij Unije zahteva dovolj resno kršitev pravnega pravila, s katerim so posameznikom podeljene pravice (glej sodbo z dne 30. maja 2017, Safa Nicu Sepahan/Svet, C-45/15 P, EU:C:2017:402, točka 29 in navedena sodna praksa).
- 63 Namen zahteve po dovolj resni kršitvi pravnega pravila, s katerim so posameznikom podeljene pravice, je, da se ne glede na naravo zadevnega nezakonitega akta izogne tveganju, da obveznost plačila škode, ki jo zatrjujejo zadevne osebe, povzroči oviranje zmožnosti zadevne institucije, da v celoti izvršuje svoje pristojnosti v splošnem interesu, tako v okviru svoje normativne dejavnosti in dejavnosti, ki zajemajo odločitve ekonomske politike, kot tudi glede svoje upravne pristojnosti, ne da bi posamezniki odgovarjali za posledice očitnih in neopravičljivih kršitev (glej sodbi z dne 23. novembra 2011, Sison/Svet (T-341/07, EU:T:2011:687, točka 34 in navedena sodna praksa, in z dne 25. novembra 2014, Safa Nicu Sepahan/Svet, T-384/11, EU:T:2014:986, točka 51).
- 64 Glede na sodno prakso, navedeno zgoraj v točkah od 59 do 61, je treba preučiti, ali je namen pravnih pravil, na katerih kršitev se v obravnavani zadevi sklicuje tožeča stranka, posameznikom podeliti pravice in ali je Svet storil dovolj resno kršitev teh pravil.
- 65 Tožeča stranka se v podporo odškodninskemu zahtevku v bistvu sklicuje na dve nezakonitosti, in sicer, prvič, sprejetje spornih aktov in ohranitev njenega imena na spornih seznamih, čeprav Svet ni imel nobenega dokaza, s katerim bi to lahko podprl, pri čemer naj bi se posledice še poslabšale zaradi zlorabe pooblastil, ki jo je Svet storil s tem, da je vložil pritožbo zoper sodbo z dne 21. marca 2012, Fulmen in Mahmoudian/Svet (T-439/10 in T-440/10, EU:T:2012:142), in drugič, kršitev členov 16 in 17 Listine.
- 66 Prvič, glede nezakonitosti, ker je Svet sprejel sporna akta in njeno ime ohranil na spornih seznamih, čeprav ni imel nobenega dokaza, s katerim bi to podprl, je treba spomniti, da je Splošno sodišče v točkah 68 in 69 sodbe z dne 25. novembra 2014, Safa Nicu Sepahan/Svet (T-384/11, EU:T:2014:986), odločilo, da bi morala običajno pozorna in skrbna uprava ob sprejetju akta, izpodbijanega v tej zadevi, razumeti, da mora zbrati informacije oziroma dokaze, ki utemeljujejo omejevalne ukrepe, ki se nanašajo na tožečo stranko v navedeni zadevi, da bi bilo mogoče ob izpodbijanju dokazati utemeljitev navedenih ukrepov s predložitvijo navedenih informacij ali navedenih dokazov sodišču Unije. Na podlagi tega je sklenilo, da Svet ni ravnal tako, zato je v smislu sodne prakse, navedene zgoraj v točkah 61 in 62, odgovoren za dovolj resno kršitev pravnega pravila, s katerim so posameznikom podeljene pravice. Sodišče je v točki 40 sodbe z dne 30. maja 2017, Safa Nicu Sepahan/Svet (C-45/15 P, EU:C:2017:402), ki jo je izdalo v okviru pritožbe zoper sodbo z dne 25. novembra 2014, Safa Nicu Sepahan/Svet (T-384/11, EU:T:2014:986), in s katero je navedeno pritožbo zavrnilo, odločilo, da je Splošno sodišče zlasti v točkah 68 in 69 svoje sodbe upravičeno

presodilo, da skoraj triletna kršitev obveznosti Sveta, da v primeru izpodbijanja predloži informacije ali dokaze, ki utemeljujejo razloge za sprejetje omejevalnih ukrepov zoper fizične ali pravne osebe, pomeni dovolj resno kršitev pravnega pravila, s katerim so posameznikom podeljene pravice.

- 67 V obravnavani zadevi je treba ugotoviti – kot izhaja iz sodbe z dne 21. marca 2012, Fulmen in Mahmoudian/Svet (T-439/10 in T-440/10, EU:T:2012:142), kakor jo je Sodišče potrdilo v sodbi z dne 28. novembra 2013, Svet//Fulmen in Mahmoudian (C-280/12 P, EU:C:2013:775) – da kršitev, ki jo je storil Svet, nima le enakega predmeta, temveč je tudi trajala približno šest mesecev dlje kot kršitev, ki jo je Svet storil v zadevi, v kateri je bila izdana sodba z dne 25. novembra 2014, Safa Nicu Sepahan/Svet (T-384/11, EU:T:2014:986).
- 68 Iz tega sledi, da je na eni strani pravno pravilo, katerega kršitev se zatrjuje v obravnavani zadevi, pravno pravilo, ki podeljuje pravice posameznikom, med katerimi je tožeča stranka kot fizična oseba, na katero se nanašata sporna akta. Na drugi strani je kršitev navedenega pravila dovolj resna kršitev v smislu sodne prakse, navedene zgoraj v točki 63.
- 69 Poleg tega je iz stališč, ki so jih stranke predložile na podlagi drugega ukrepa procesnega vodstva, v zvezi s posledicami, ki jih za to zadevo izpeljujejo iz sodbe z dne 30. maja 2017, Safa Nicu Sepahan/Svet (C-45/15 P, EU:C:2017:402), razvidno, da se zdaj strinjajo o tem, da ta nezakonitost pomeni dovolj resno kršitev pravnega pravila, s katerim so posameznikom podeljene pravice.
- 70 Vendar trditve, da je zadnjenavedena kršitev v bistvu toliko resnejša, ker jo je poslabšalo dejstvo, da je Svet z vložitvijo pritožbe zoper sodbo z dne 21. marca 2012, Fulmen in Mahmoudian/Svet (T-439/10 in T-440/10, EU:T:2012:142), zlorabil pooblastila, ni mogoče sprejeti.
- 71 V skladu z ustaljeno sodno prakso je namreč o aktu, pri katerem so bila zlorabljena pooblastila, mogoče govoriti, le če je na podlagi objektivnih, upoštevanih in skladnih indicij razvidno, da je bil akt sprejet z izključnim oziroma vsaj odločilnim namenom, da se dosežejo drugi cilji od tistih, na katere se sklicuje, ali za izognitev postopku, ki je za obravnavanje okoliščin obravnavanega primera posebej določen s Pogodbo (glej sodbo z dne 29. novembra 2017, Montel/Parlament, T-634/16, neobjavljena, EU:T:2017:848, točka 161 in navedena sodna praksa).
- 72 V zvezi s tem je treba na eni strani spomniti, da je pravica do vložitve pritožbe zoper sodbo Splošnega sodišča določena v členu 256(1), drugi pododstavek, PDEU in je sestavni del pravnih sredstev sodnega sistema Unije. Na podlagi tega člena je pritožba pred Sodiščem omejena na pravna vprašanja. Poleg tega lahko v skladu s členom 56, drugi odstavek, prvi stavek, Statuta Sodišča Evropske unije pritožbo vložijo katera koli stranka, ki v celoti ali delno ni uspela s svojimi predlogi. Iz določb primarnega prava Unije izhaja, da lahko vsaka stranka – ob spoštovanju omejitev, ki jih to pravo določa – svobodno ne le vložijo pritožbo zoper sodbo Splošnega sodišča, ampak poleg tega navede kateri koli pritožbeni razlog, ki se ji zdi koristen za uveljavljanje njenih zahtev in njihov uspeh. Tako na tej zadnji podlagi v nasprotju z zatrjevanjem tožeče stranke Svetu ni mogoče očitati, da je vložil pritožbo zoper sodbo z dne 21. marca 2012, Fulmen in Mahmoudian/Svet (T-439/10 in T-440/10, EU:T:2012:142), da bi, kot pojasnjuje v odgovoru na tožbo, imel na voljo „ustaljeno sodno prakso v zvezi z geografskimi omejevalnimi ukrepi“, saj se taka trditev očitno nanaša na pravno vprašanje v smislu člena 256(1), drugi pododstavek, PDEU.
- 73 Na drugi strani, trditve tožeče stranke, da je Svet vložil pritožbo zoper sodbo z dne 21. marca 2012, Fulmen in Mahmoudian/Svet (T-439/10 in T-440/10, EU:T:2012:142), le zato, da bi pritiskal na Islamsko republiko Iran, da ustavi svoj jedrski program, s čimer bi torej ohranil učinke spornih aktov za tožečo stranko, ni mogoče sprejeti. Ne le, da ta trditev ni potrjena z nobenim dokazom ali informacijo, ampak je treba vsekakor ugotoviti, da je ohranitev navedenih učinkov povezana z odločitvijo za vložitev pritožbe, in to na podlagi člena 60, drugi odstavek, Statuta Sodišča Evropske

unije. Tako v skladu s tem členom „[z] odstopanjem od člena 280 [PDEU] začnejo odločitve Splošnega sodišča, s katerimi se neka uredba razglasi za nično, veljati šele z datumom poteka roka iz prvega odstavka člena 56 tega statuta ali, če je bila v tem roku vložena pritožba, z datumom njene zavrnitve“.

- 74 Poleg tega je treba spomniti (glej točko 18 zgoraj), da je Splošno sodišče v zvezi s časovnimi učinki razglasitve ničnosti Uredbe št. 961/2010 v točki 106 sodbe z dne 21. marca 2012, Fulmen in Mahmoudian/Svet (T-439/10 in T-440/10, EU:T:2012:142), odločilo, da v obravnavanem primeru tveganje, da bi se resno in nepopravljivo ogrozila učinkovitost omejevalnih ukrepov, uvedenih z Uredbo št. 961/2010, ni dovolj veliko, da bi se utemeljila ohranitev učinkov navedene uredbe glede tožečih strank v obdobju, daljšem od obdobja, določenega v členu 60, drugi odstavek, Statuta Sodišča Evropske unije. V točki 107 navedene sodbe (glej točko 19 zgoraj) je odločilo tudi, da se učinki Sklepa 2010/413, kakor je bil spremenjen s Sklepom 2010/644, ohranijo do takrat, ko začne učinkovati razglasitev ničnosti Uredbe št. 961/2010.
- 75 Iz zgornjih preudarkov izhaja, da ohranitev učinkov, ki jih imata sporna akta za tožečo stranko, po razglasitvi ničnosti teh aktov s sodbo z dne 21. marca 2012, Fulmen in Mahmoudian/Svet (T-439/10 in T-440/10, EU:T:2012:142), izhaja iz uporabe določb Statuta Sodišča Evropske unije in suverene presoje Splošnega sodišča, ne pa iz ravnanja, ki ga tožeča stranka očita Svetu, ker je vložil pritožbo zoper navedeno sodbo.
- 76 Posledično, ker tožeča stranka ni predložila nobenega objektivnega elementa, s katerim bi lahko dokazala, da je Svet pritožbo zoper sodbo z dne 21. marca 2012, Fulmen in Mahmoudian/Svet (T-439/10 in T-440/10, EU:T:2012:142), vložil zato, da bi ji škodil ali pritiskal na Islamsko republiko Iran, da ustavi svoj jedrski program, je treba trditev, da je Svet zlorabil pooblastila, s čimer je okrepil kršitev pravnega pravila, obravnavanega v tej zadevi, zavrniti kot neutemeljeno.
- 77 V zvezi z drugo nezakonitostjo, ki se nanaša na kršitev členov 16 in 17 Listine, je treba poudariti, da tožeča stranka le opozarja na potrebne pogoje za obstoj kršitve uresničevanja pravic in svoboščin, priznanih v Listini, in trdi, da so bile cilj oziroma posledica spornih ukrepov, ki so bili sprejeti v zvezi z njo, velike omejitve njene lastninske pravice in svobode opravljanja gospodarske dejavnosti, ki sta priznani v členih 16 in 17 Listine.
- 78 Čeprav je v skladu z ustaljeno sodno prakso lastninska pravica zagotovljena s členom 17 Listine, pa se ji v pravu Unije ne zagotavlja absolutno varstvo, temveč se presoja glede na njeno funkcijo v družbi. Zato je mogoče izvrševanje te pravice omejiti, če te omejitve dejansko ustrezajo ciljem v splošnem interesu, ki jim sledi Unija, in če glede na zastavljeni cilj ne pomenijo nesorazmernega in nedopustnega posega, ki bi ogrožal bistvo tako zagotovljene pravice (glej sodbo z dne 13. septembra 2013, Makhoul/Svet, T-383/11, EU:T:2013:431, točka 97 in navedena sodna praksa). To sodno prakso je mogoče po analogiji prenesti na svobodo gospodarske pobude, ki je zagotovljena s členom 16 Listine.
- 79 Prvič, v obravnavani zadevi je treba poudariti, da se je s sprejetjem spornih aktov v zvezi s tožečo stranko v delu, v katerem sta določala zamrznitev njenih sredstev, drugega finančnega premoženja ali drugih gospodarskih virov, uresničeval cilj preprečevanja širjenja jedrskega orožja in s tem izvajanja pritiska na Islamsko republiko Iran, da ustavi zadevne dejavnosti. Ta cilj je spadal v širši okvir prizadevanj za ohranjanje miru in mednarodne varnosti in je bil zato legitimen in primeren (glej v tem smislu in po analogiji sodbo z dne 13. septembra 2013, Makhoul/Svet, T-383/11, EU:T:2013:431, točki 100 in 101 ter navedena sodna praksa).
- 80 Drugič, sporni ukrepi so tudi potrebni, ker drugi, manj zavezujoči ukrepi, kot sta sistem pridobitve predhodnega dovoljenja ali obveznost utemeljitve po uporabi nakazanih sredstev, niso bili enako učinkoviti za doseganje zelenega cilja, in sicer preprečevanja širjenja jedrskega orožja in izvajanja pritiska na Islamsko republiko Iran, da ustavi zadevne dejavnosti, zlasti zaradi možnosti obidenja postavljenih omejitev (glej po analogiji sodbo z dne 13. septembra 2013, Makhoul/Svet, T-383/11, EU:T:2013:431, točka 101 in navedena sodna praksa).

- 81 Posledično tožeča stranka ni dokazala, da sta bili s spornima aktoma kršeni pravici, ki ju ima na podlagi členov 16 in 17 Listine.
- 82 Glede na vse navedeno je treba ugotoviti, da le prva nezakonitost, ki izhaja iz tega, da je Svet sprejel sporna akta in njeno ime ohranil na spornih seznamih, čeprav ni imel nobenega dokaza, s katerim bi to podprl, pomeni nezakonitost, zaradi katere lahko nastane odgovornost Unije v smislu sodne prakse, navedene zgoraj v točki 63.

2. Zatrjevana škoda in obstoj vzročne zveze med nezakonitostjo očitane ravnanja in to škodo

- 83 Tožeča stranka meni, da je dokazala dejanskost in gotovost nepremoženjske in premoženjske škode, ki jo je utrpela zaradi spornih aktov, in vzročno zvezo med nezakonitostjo očitane ravnanja in zatrjevano škodo. Ob upoštevanju posebnih okoliščin obravnavane zadeve meni, da se s sodbo z dne 30. maja 2017, *Safa Nicu Sepahan/Svet* (C-45/15 P, EU:C:2017:402), ne more podvomiti o utemeljenosti njenega odškodninskega zahtevka.
- 84 Svet ob podpori Komisije nasprotuje trditvam tožeče stranke. Meni, da so ugotovitve Sodišča v sodbi z dne 30. maja 2017, *Safa Nicu Sepahan/Svet* (C-45/15 P, EU:C:2017:402), v zvezi s pogoji za povrnitev premoženjske in nepremoženjske škode upoštevne in podpirajo njegove trditve v tej zadevi.
- 85 Preučiti je treba, ali je tožeča stranka predložila dokaz o zatrjevani škodi in obstoju vzročne zveze med nezakonitostjo očitane ravnanja in to škodo.
- 86 Nepogodbena odgovornost Unije je glede pogoja dejanskosti škode v skladu s sodno prakso podana, le če je tožeči stranki res nastala dejanska in gotova škoda (glej v tem smislu sodbi z dne 27. januarja 1982, *De Franceschi/Svet in Komisija*, 51/81, EU:C:1982:20, točka 9, in z dne 16. januarja 1996, *Candiotte/Svet*, T-108/94, EU:T:1996:5, točka 54). Tožeča stranka mora dokazati, da je ta pogoj izpolnjen (glej sodbo z dne 9. novembra 2006, *Agraz in drugi/Komisija*, C-243/05 P, EU:C:2006:708, točka 27 in navedena sodna praksa), in, natančneje, predložiti prepričljive dokaze tako o obstoju kot obsegu škode (glej sodbo z dne 16. septembra 1997, *Blackspur DIY in drugi/Svet in Komisija*, C-362/95 P, EU:C:1997:401, točka 31 in navedena sodna praksa).
- 87 Natančneje, v vsakem odškodninskem zahtevku, pa naj gre za premoženjsko ali nepremoženjsko škodo, za simbolično odškodnino ali za pridobitev znatne odškodnine, mora biti navedena narava škode, ki se zatrjuje v zvezi z očitanim ravnanjem, in – čeprav približno – podana ocena celotne škode (glej sodbo z dne 26. februarja 2015, *Sabbagh/Svet*, T-652/11, neobjavljena, EU:T:2015:112, točka 65 in navedena sodna praksa).
- 88 Glede pogoja, ki se nanaša na obstoj vzročne zveze med zatrjevanim ravnanjem in škodo, mora biti ta škoda dovolj neposredna posledica zatrjevanega ravnanja, pri čemer mora biti to ravnanje odločilni vzrok za škodo, vendar ne obstaja obveznost, da se popravi vsaka, tudi oddaljena, škodljiva posledica nezakonitega položaja (glej sodbo z dne 10. maja 2006, *Galileo International Technology in drugi/Komisija*, T-279/03, EU:T:2006:121, točka 130 in navedena sodna praksa; glej v tem smislu tudi sodbo z dne 4. oktobra 1979, *Dumortier in drugi/Svet*, 64/76, 113/76, 167/78, 239/78, 27/79, 28/79 in 45/79, EU:C:1979:223, točka 21). Tožeča stranka mora predložiti dokaz o obstoju vzročne zveze med očitanim ravnanjem in zatrjevano škodo (glej sodbo z dne 30. septembra 1998, *Coldiretti in drugi/Svet in Komisija*, T-149/96, EU:T:1998:228, točka 101 in navedena sodna praksa).
- 89 Glede na zgoraj navedeno sodno prakso je treba preučiti, ali je tožeča stranka v obravnavani zadevi dokazala dejanskost in gotovost nepremoženjske in premoženjske škode, ki naj bi jo utrpela zaradi sprejetja spornih aktov in ohranitve njenega imena na spornih seznamih, ter obstoj vzročne zveze med sprejetjem teh aktov in to škodo.

a) Zatrjevana premoženjska škoda in obstoj vzročne zveze

- 90 Tožeča stranka trdi, da so jo posebej prizadeli sporni ukrepi, sprejeti zoper njo, ker je bilo ob sprejetju spornih aktov središče njenih interesov v Franciji, to je v Uniji, saj je pridobila francosko državljanstvo in prebivala v Franciji, kjer je odprla bančne račune. Trdi, da je utrpela štiri vrste premoženjske škode, in sicer, prvič, kapitalsko izgubo zaradi neobstoja dinamičnega upravljanja njenih finančnih sredstev, drugič, izgubo dobička, ki bi ga dobila z upravljanjem svojih nepremičnin, tretjič, izgube, nastale v evropskih družbah, in četrtič, stroške za pravne zadeve, ki jih je imela, da bi dosegla delno odmrznitev njenih sredstev in nato sprostitev zaseženih bančnih računov. Na podlagi teh različnih premoženjskih škod predlaga, naj se Svetu naloži, da ji plača odškodnino v skupnem znesku 2.227.000 EUR.
- 91 Svet ob podpori Komisije predlaga zavrnitev zahtevka za povrnitev zatrjevane premoženjske škode.

1) Kapitalska izguba zaradi neobstoja dinamičnega upravljanja finančnih sredstev tožeče stranke

- 92 Glede kapitalske izgube zaradi neobstoja dinamičnega upravljanja njenih finančnih sredstev, tožeča stranka v tožbi trdi, da je imela v svojem portfelju sredstev približno 15 milijonov EUR, od katerih je bil velik del vložen v delnice evropskih družb, ki kotirajo na borzi, delnice drugih družb, vezane vloge v različnih valutah ter obveznice družb in državne obveznice, med drugim obveznice grške države. Poleg tega meni, da so upravljavci skladov povprečno plačani v višini 2 % upravljanih sredstev, zato ta škoda, katere povrnitev predlaga, znaša 2 % na leto od vrednosti njenih sredstev, ki jo ocenjuje na 11 milijonov EUR, brez upoštevanja sredstev na bančnih računih, odprtih v Belgiji, kar je skupno 660.000 EUR za tri leta.
- 93 Tožeča stranka v repliki najprej pojasnjuje, da je za „dinamični“ portfelj, opredeljen glede na njegovo sestavo, značilno višje tveganje, kot ga ima imetnik „uravnoteženega“ portfelja, v zameno za dolgoročno večjo donosnost. Cilj člena 1 Uredbe št. 423/2007 naj bi bil ravno vsaki osebi, za katero veljajo omejevalni ukrepi, preprečiti, da ustrezno upravlja „dinamični“ portfelj. Zato naj bi bilo izvajanje omejevalnih ukrepov razlog za finančno škodo, ki bi morala biti samodejno povrnjena, če so navedeni ukrepi pozneje razglašeni za nezakonite.
- 94 Tožeča stranka pa trdi, da je njen portfelj pri banki BNP Paribas zahteval „dinamično“ upravljanje. Kot primer dinamičnega upravljanja je repliki priložila izpisek računa vrednostnih papirjev pri banki BNP Paribas. Dodaja, da se izjema iz člena 29(2) Uredbe Sveta (EU) št. 267/2012 z dne 23. marca 2012 o omejevalnih ukrepih proti Iranu in razveljavitvi Uredbe (EU) št. 961/2010 (UL 2012, L 88, str. 1) ne uporablja za račune s takimi značilnostmi, temveč za račune, kot je tekoči račun, ki ga ima pri banki Belfius, ki ne zahteva dinamičnega upravljanja, kar bi pojasnilo, zakaj ga ni vključila med portfelje, v zvezi s katerimi zahteva povračilo domnevno utrpele škode. Tako naj v obdobju med julijem 2010 in začetkom leta 2014 zaradi neupravljanja računov, ki jih je imela tožeča stranka odprte pri banki BNP Paribas, ne bi mogla prodati naložb z visokim tveganjem, kot so obveznice grške države, izkoristiti nihanj na trgu, izvesti prodaj, nujno potrebnih za dinamično upravljanje, da bi prilagodila svoje naložbe, ter naložiti svojih likvidnih sredstev, ustvarjenih z vračilom terminskih produktov, plačilom dividend in obresti.
- 95 Svet ob podpori Komisije nasprotuje trditvam tožeče stranke.
- 96 Spomniti je treba, da mora v skladu s členom 76 Poslovnika tožba med drugim vsebovati predloge tožeče stranke in po potrebi dokaze in dokazne predloge. Člen 85 Poslovnika zahteva, da so taki dokazi podani v okviru prve izmenjave vlog. Poleg tega je dodatni dokaz v fazi replike mogoče predložiti, le če je zamuda upravičena.

- 97 V obravnavani zadevi pa tožeča stranka v zvezi s škodo, nastalo zaradi kapitalske izgube kot posledice neobstoja dinamičnega upravljanja njenih finančnih sredstev, v tožbi zelo na kratko in zmedeno poskuša dokazati škodo, ki naj bi jo utrpela. Tožeča stranka namreč v zvezi z domnevno nastalo škodo v tožbi zgolj na splošno opisuje vrsto naložb, ki naj bi jih izvedla, in sestavo svojega portfelja sredstev, ki ga najprej v točki 66 tožbe ocenjuje na 15 milijonov EUR.
- 98 Na eni strani, tožeča stranka nikjer v tožbi ne opredeli bančnih institucij, ki naj bi jim zaupala upravljanje sredstev, niti vrednosti teh sredstev. Kvečjemu na njih na splošno napotuje s sklicevanjem v opombi pod točko 66 tožbe na prilogi k tožbi, naslovljeni „Izpiski računov in dopisi bančnih institucij“ in „Dopisi bank“, ne da bi natančno navedla, na katere elemente ali odlomke navedenih prilog se sklicuje.
- 99 Spomniti je treba, da iz ustaljene sodne prakse izhaja, da je besedilo tožbe glede posebnih vprašanj sicer lahko podprto in dopolnjeno s sklicevanjem na odlomke iz dokumentov, ki so ji priloženi, vendar pa splošno sklicevanje na druga pisanja, tudi če so priložena tožbi, ne more nadomestiti manjkajočih bistvenih elementov pravne utemeljitve, ki morajo biti zajeti v tožbi. Poleg tega Splošno sodišče ni dolžno v prilogah iskati ter prepoznavati tožbenih razlogov in trditev, ki bi jih lahko štelo za podlago za tožbo, saj imajo priloge le dokazno in pomožno funkcijo (glej v tem smislu sodbo z dne 14. decembra 2005, Honeywell/Komisija, T-209/01, EU:T:2005:455, točka 57 in navedena sodna praksa).
- 100 Na drugi strani, tožeča stranka v točki 67 tožbe nazadnje, brez utemeljitve, svoj portfelj sredstev ocenjuje na 11 milijonov EUR in na tej podlagi uporablja 2-odstotno stopnjo, za katero brez vsakršnega dokaza izjavlja, da ustreza povprečnemu plačilu upravljavcev skladov, ter posledično svojo škodo ocenjuje na 660.000 EUR za triletno obdobje.
- 101 Tako kratka in zmedena utemeljitev v tožbi je preveč nenatančna, da bi bilo mogoče opredeliti obseg te škode in da bi torej Splošno sodišče glede na zgoraj navedene določbe Poslovnika lahko razumelo obseg zahtevkov tožeče stranke. Zato je treba to utemeljitev zavreči kot nedopustno.
- 102 Dodatno, tudi če bi Splošno sodišče v obravnavani zadevi kljub tem okoliščinam lahko iskalo dokaze v prilogah k tožbi, navedenih zgoraj v točki 96, bi bilo treba ugotoviti, da na podlagi teh prilog ni mogoče z gotovostjo ugotoviti obsega te škode.
- 103 Priloga, naslovljena „Izpiski računov in dopisi bančnih institucij“, namreč vsebuje več dokumentov, ki jih tožeča stranka ni posamično opredelila. Splošno sodišče vseeno ugotavlja, da gre, kot se zdi, za dokumente, ki bi jih bilo mogoče opredeliti tako:
- izpisek računa pri banki Dexia z dne 30. julija 2010 (strani od 23 do 25 spisa s prilogami k tožbi), na katerem nikakor ni navedeno ime tožeče stranke kot imetnice zadevnega računa;
 - potrdilo o stanju dne 28. junija 2010 na računu tožeče stranke pri banki Belfius, izdano 23. julija 2015, skupaj z izpiskom navedenega računa za obdobje od 1. junija 2010 do 9. oktobra 2010 (strani od 26 do 29 spisa s prilogami k tožbi), to je potrdilo in izpisek, ki nazadnje nista upoštevana, ker tožeča stranka v repliki izrecno navaja, da ju v tem odškodninskem zahtevku ne upošteva;
 - izpiska dveh računov tožeče stranke, odprtih pri banki Société Générale (strani 30 in 31 spisa s prilogami k tožbi);
 - izpisek delavskega varčevalnega računa tožeče stranke, odprtega pri ustanovah Amundi in Inter Expansion (strani 32 in 33 spisa s prilogami k tožbi);
 - dokument z naslovom „Portfolio Management Report“, ki ga je izdala banka BNP Paribas Wealth Management in na katerem nikakor ni navedeno ime tožeče stranke kot imetnice zadevnega računa (strani od 34 do 38 spisa s prilogami k tožbi);

- preglednica s seznamom računov, odprtih pri šestih ustanovah, ter z njihovo vrednostjo in naravo, brez pojasnil o identiteti njihovega imetnika.
- 104 Tako poleg tega, da v nekaterih zgoraj navedenih dokumentih ni mogoče ugotoviti imena imetnika zadevnega računa, nobeden od elementov zadevne priloge ne omogoča, da bi se dejansko in gotovo opredelila škoda, ki jo je domnevno utrpela tožeča stranka.
- 105 Ta zmedenost utemeljitve tožeče stranke je še večja v pojasnilih, ki jih navaja v repliki, saj bi bilo treba glede na ta pojasnila potem upoštevati le sredstva, zaupana banki BNP Paribas. Vrednost navedenih sredstev pa je ob domnevi, da je tožeča stranka njihova lastnica, glede na dokument z naslovom „Portfolio Management Report“, povzet na straneh od 34 do 38 spisa s prilogami k tožbi, 7.746.855 EUR, kar je precej manj od zneska 11.000.000 EUR, na katerega tožeča stranka nazadnje opira izračun škode, ki jo je domnevno utrpela.
- 106 Priloga, naslovljena „Dopisi bank“, vsebuje tri dopise treh bančnih ustanov ali ustanov za upravljanje premoženja, v katerih je navedeno le, da te ustanove ukrepajo na podlagi spornih aktov, in sicer zamrzujejo sredstva tožeče stranke, in izražajo željo po spoštovanju veljavne zakonodaje. Glede dopisa banke BNP Paribas Wealth Management z dne 11. februarja 2011 njegov avtor dodaja, da ne more v skladu z željo tožeče stranke preiti na „konservativno“ in torej varnejše upravljanje njenih sredstev (stran 157 spisa s prilogami k tožbi). Ugotoviti je treba, da na podlagi teh dokumentov ni mogoče določiti obsega škode, ki jo zatrjuje tožeča stranka. Iz navedenih dodatnih preudarkov izhaja, da bi bilo treba njen odškodninski zahtevek za škodo, ki izhaja iz kapitalskih izgub zaradi neobstoja dinamičnega upravljanja finančnih sredstev, vsekakor zavrniti kot neutemeljen.
- 107 Glede na ugotovitev v točki 101 zgoraj in ne da bi bilo treba preučiti, ali je tožeča stranka predložila dokaz o vzročni zvezi, je treba odškodninski zahtevek za škodo, ki izhaja iz kapitalskih izgub zaradi neobstoja dinamičnega upravljanja finančnih sredstev, zavreči kot nedopusten.

2) Izguba dobička iz upravljanja nepremičnin

- 108 V zvezi z izgubo dobička, ki bi ga ustvarila z upravljanjem svojih nepremičnin, tožeča stranka navaja, da je upravljanje dveh stanovanj, katerih lastnica je, v Franciji in Belgiji zaradi sprejetja spornih aktov postalo nemogoče, ker ni mogla pobirati najemnine ter plačevati del in zavarovalnih polic.
- 109 Tožeča stranka v repliki pojasnjuje, da se člen 29(2)(b) Uredbe št. 267/2012, ki omogoča nadaljnje pobiranje najemnini na podlagi veljavnih najemnih pogodb, ne uporablja v primeru stanovanja v Franciji, ki na datum, ko je bilo ime tožeče stranke prvič vpisano na sezname oseb in subjektov, za katere se uporabljajo omejevalni ukrepi, ni bilo oddano v najem zaradi manjših del, ki jih je bilo treba v njem opraviti. Tožeča stranka na podlagi pogodbe, podpisane 18. oktobra 2014, potem ko so bili sporni ukrepi v zvezi z njo odpravljeni, trdi, da najemna vrednost zadevnega stanovanja znaša 2500 EUR na mesec, tako da je izpad dohodka zaradi neoddajanja v najem mogoče oceniti na 102.500 EUR.
- 110 Svet ob podpori Komisije nasprotuje trditvam tožeče stranke.
- 111 Primarno, kot je bilo opozorjeno zgoraj v točki 96, mora tožba med drugim vsebovati predloge tožeče stranke in po potrebi dokaze in dokazne predloge. Poleg tega je mogoče dodatni dokaz v fazi replike predložiti, le če je zamuda upravičena.
- 112 V obravnavani zadevi pa je treba ugotoviti, da tožeča stranka v točki 68 tožbe – ki je edina točka, ki se nanaša na škodo zaradi nezmožnosti upravljanja njenih nepremičnin – zgolj trdi, da navedena škoda izhaja iz „nezmožnosti pobiranja najemnine, plačila del in zavarovanj itd.“, in ne ponuja prav nobenega dokumenta ali elementa, s katerim bi bilo mogoče podpreti to trditev, dokazati njeno lastninsko

pravico in predložiti dokaz o škodi in vzročni zvezi. Res je, da je tožeča stranka le za stanovanje, katerega lastnica naj bi bila v Franciji, v repliki predložila Prilogo C.2 s tremi dokumenti, in sicer najemno pogodbo, podpisano 18. oktobra 2014, davčno odločbo za leto 2013 za „davke na prazna stanovanja“, izdano 29. oktobra 2013, in dopis z dne 20. oktobra 2014, naslovljen na davčno upravo. Čeprav so bili ti trije dokumenti sestavljeni pred vložitvijo te tožbe, pa tožeča stranka nikakor ne upravičuje njihove prepozne predložitve v fazi replike. Zato je treba Prilogo C.2 k repliki zavreči kot nedopustno. Glede na navedeno je treba odškodninski zahtevek za zgoraj navedeno škodo zavreči kot nedopusten.

- 113 Dodatno, tudi če bi bila navedeni zahtevek in Priloga C.2 v tej zadevi razglašena za dopustna, bi bilo treba ugotoviti, da tožeča stranka ni predložila nobenega dokaza, da je bila, kot trdi, dejansko in gotovo oškodovana iz naslova zadevne škode. Zlasti je treba namreč ugotoviti, da tožeča stranka ni predložila niti dokaza o svoji lastninski pravici na stanovanjih, za kateri trdi, da je njuna lastnica, niti dokaza, da sta bili ti nepremičnini namenjeni za oddajanje v najem, ko sta bila sprejeta sporna akta.
- 114 Poleg tega ji v nasprotju z njenimi trditvami sporna akta nikakor nista preprečevala, da še naprej prebiva, če je bilo tako prej, v stanovanju, katerega lastnica je bila, zlasti ker je ob sprejetju spornih aktov, kot je navedeno v točki 65 zgoraj, imela francosko državljanstvo in prebivala v Franciji.
- 115 Iz navedenih dodatnih preudarkov izhaja, da tožeča stranka ni predložila dokaza o zatrjevani škodi v zvezi s stanovanjema, katerih lastnica naj bi bila v Franciji in Belgiji, tako da bi bilo treba njen odškodninski zahtevek za škodo, nastalo zaradi izgube prihodkov od najemnin, vsekakor zavrniti kot neutemeljen.
- 116 Glede na ugotovitev v točki 112 zgoraj in ne da bi bilo treba preučiti, ali je tožeča stranka predložila dokaz o vzročni zvezi, je treba odškodninski zahtevek za škodo, ki izhaja iz nezmožnosti tožeče stranke, da upravlja svoje nepremičnine, zavreči kot nedopusten.

3) Izgube, nastale v evropskih družbah

- 117 Glede izgub, nastalih v evropskih družbah, tožeča stranka navaja, da je ob sprejetju spornih aktov imela v lasti 26 % deležev v francoski družbi Codefa Connectique S.A.S. (v nadaljevanju: Codefa) in bila delničarka v nemških družbah Decom Technology GmbH (v nadaljevanju: Decom) in Senteg GmbH prek belgijske družbe Soreltek S.A. Sporna akta naj bi navedenim družbam povzročila nepremostljive težave in posledično izgubo njihove vrednosti. Da bi dokazala obstoj premoženjske škode, nastale v družbah Codefa in Decom, je predložila poročilo z dne 21. julija 2015, ki ga je pripravila računovodska družba, vpisana pri računovodski zbornici regije Paris Île-de-France (Francija), in je v Prilogi A.14 k tožbi (v nadaljevanju: računovodsko poročilo).
- 118 Svet ob podpori Komisije nasprotuje trditvam tožeče stranke.

i) Izgube, nastale v družbah Senteg in Decom

- 119 Svet ob podpori Komisije za odškodninski zahtevek za škodo zaradi izgub, nastalih v družbah Senteg in Decom, meni, da ni dopusten. Tožeča stranka naj namreč ne bi imela nobenega deleža v teh družbah. V zvezi z družbo Soreltek, ki naj bi imela 80 % deležev v družbi Decom in 20 % deležev v družbi Senteg ter za katero tožeča stranka trdi, da je njen edini ekonomski lastnik, naj iz njenega statuta ali drugih elementov iz spisa ne bi bilo razvidno, da bi bila neposredno ali posredno v lasti tožeče stranke, saj naj bi bila v 99-odstotni lasti luksemburške družbe Wirkkraft S.A. in 1-odstotni lasti tretje družbe. Tudi če bi bila tožeča stranka ekonomski lastnik družbe Wirkkraft, naj bi bil njen pravni interes glede družb Senteg ali Decom preveč posreden.

- 120 Tožeča stranka v repliki trdi, da ima prinosniške vrednostne papirje družbe Wirkkraft, ki jih lahko po potrebi predloži, da zagotavlja celotno financiranje te družbe in da je edini ekonomski lastnik družb Wirkkraft in Soreltek.
- 121 Na prvem mestu, glede družbe Soreltek, v skladu s sodno prakso, navedeno zgoraj v točki 99, Splošno sodišče ni dolžno v prilogah iskati ter prepoznavati tožbenih razlogov in trditev, ki bi jih lahko štelo za podlago za tožbo. V obravnavani zadevi pa tožeča stranka v točki 76 tožbe zgolj trdi, da „je bila opredeljena kot edini ekonomski lastnik“ družbe Soreltek. V podporo tej trditvi brez kakršnih koli pojasnil zgolj napotuje na štiri dokumente v Prilogi A.13 k tožbi.
- 122 Vsekakor bi bilo treba tudi ob domnevi, da Splošno sodišče v obravnavani zadevi lahko išče in prepozna elemente, ki bi lahko podprli to trditev tožeče stranke, ugotoviti, da tega ne omogoča nobeden od dokumentov v Prilogi A.13 k tožbi.
- 123 Prvič, v statutu družbe Soreltek, ki je bil registriran v *Moniteur belge* (glej strani od 269 do 271 spisa s prilogami k tožbi), namreč nikakor ni navedeno, da ima tožeča stranka v tej družbi tako imenovani status edinega ekonomskega lastnika. Kvečjemu je iz njega razvidno, da je 209 od 210 deležev družbe Soreltek, to je malo več kot 99 % navedenih deležev, v lasti družbe Wirkkraft, zadnji delež pa v lasti družbe Transnational Consulting Group. Poleg tega tudi ni razvidno, da tožeča stranka opravlja funkcije člana upravnega odbora ali izvršnega direktorja družbe Soreltek (glej stran 271 spisa s prilogami k tožbi).
- 124 Drugič, banka Dexia v dopisih z dne 11. avgusta 2010 in 8. septembra 2010, ki ju je poslala družbi Soreltek (strani 272 in 273 spisa s prilogami k tožbi), to družbo obvešča, da sta bila na zahtevo procureur du Roi de Bruxelles (državni tožilec v Bruslju, Belgija) dva od njenih računov blokirana in nato ukinjena. Nikakor pa ni omenjen kakršen koli status edinega ekonomskega lastnika, ki bi ga tožeča stranka imela v tej družbi.
- 125 Tretjič, v dopisu z dne 11. februarja 2014 (prikazan dvakrat v dveh izvodih na straneh 274 in 275 spisa s prilogami k tožbi), ki ga je odvetniška pisarna poslala državnemu tožilcu v Bruslju, sta navedena le status podpisnikov kot „odvetnikov tožeče stranke in njene družbe SA Soreltek“ ter zahtevek za vračilo bančnih sredstev njihovih strank. Z nobenim elementom v tem dopisu ni mogoče potrditi domnevnega statusa edinega ekonomskega lastnika, ki bi ga tožeča stranka imela v družbi Soreltek.
- 126 Četrto, državni tožilec v Bruslju je z dopisom z dne 6. decembra 2013 (stran 276 spisa s prilogami k tožbi) odvetnika tožeče stranke obvestil, da je bila „ta dan odrejena sprostitev sredstev, ki so bila v tej zadevi zasežena F. Mahmoudianu in družbi SA Soreltek“, in poslal kopijo zahtevka, ki ga je „banka ING [poslala] O.C.S.C. v zvezi z vrednostnimi papirji F. Mahmoudiana (vrednostni papirji Befimmo SCA-SICAFI)“. Nikakor pa ni omenjen kakršen koli status edinega ekonomskega lastnika, ki bi ga tožeča stranka imela v družbi Soreltek.
- 127 Poleg tega je treba navesti, da je tožeča stranka v točki 93 replike le ponovila, da je ekonomski lastnik družbe Soreltek, in iz tega zaključila, da ta družba spada med njena sredstva.
- 128 Na drugem mestu, v zvezi z družbo Wirkkraft je treba ugotoviti, da tožeča stranka v tožbi ni predložila nobenega elementa, s katerim bi lahko podprla svojo trditev v točki 92 replike, da je ekonomski lastnik in imetnik prinosniških vrednostnih papirjev te družbe. Kvečjemu v repliki pravi, da je „pripravljena“ predložiti izvirnik navedenih vrednostnih papirjev, hkrati pa trdi, da „[f]inanciranje [...] družbe Wirkkraft v celoti zagotavlja tožeča stranka, ki je njen ‚ekonomski lastnik‘, kot je razvidno iz izjave, predložene v Prilogi C.6“.

- 129 Vendar je na eni strani glede na določbe členov 76 in 85 Poslovnika tožeča stranka morala že v fazi tožbe predložiti dokaze, da je, kot zatrjuje, imetnica prinosniških vrednostnih papirjev družbe Wirkkraft. Nikakor ne poskuša pojasniti, zakaj ni, niti v fazi replike, takega dodatnega dokaza predložila.
- 130 Na drugi strani je treba v zvezi z izjavo, predloženo v Prilogi C.6 k repliki, navesti, da je sicer datirana z 9. decembrom 2013, to je nekaj manj kot dve leti pred vložitvijo te tožbe, vendar tožeča stranka nikakor ne upravičuje dejstva, da je bila predložena v fazi replike. Zato je treba Prilogo C.6 k repliki, za katero se je izkazalo, da vsebuje le častno izjavo, ki jo je podpisala tožeča stranka in ki nikakor ni podprta, zavreči kot nedopustno.
- 131 Iz zgornjih preudarkov izhaja, da tožeča stranka ni dokazala, da je, kot zatrjuje, „ekonomski lastnik“ in imetnik prinosniških vrednostnih papirjev družbe Wirkkraft.
- 132 Glede na vse navedene preudarke je treba ugotoviti, da se je tožeča stranka, ker ni predložila nobenega dokaza v podporo svojim trditvam, vsekakor, da bi vložila odškodninski zahtevek za škodo, ki izhaja iz izgub, nastalih v družbah Senteg in Decom, sklicevala na škodo, katere obstoja v skladu s sodno prakso, navedeno zgoraj v točki 86, ni dokazala.
- 133 Posledično je treba zadnjenavedeni zahtevek zavreči kot nedopusten in vsekakor zavriniti kot neutemeljen.

ii) Izgube, povezane z družbo Codefa

- 134 V zvezi z odškodninskim zahtevkom za škodo zaradi izgub, povezanih z družbo Codefa, se tožeča stranka za dokaz premoženjske škode, ki jo je domnevno utrpela v zvezi s to družbo, opira na eni strani na računovodsko poročilo in na drugi strani na več kopij dokumentov v zvezi z družbo Codefa, ki so v Prilogi A.5 k tožbi.
- 135 Na prvem mestu, preučiti je treba dokazno vrednost računovodskega poročila.
- 136 V zvezi s tem je sodišče Unije, ker ni predpisov Unije o pojmu dokaza, določilo načelo prostega predlaganja dokazov ali svobode glede dokaznih sredstev, ki ga je treba razumeti kot možnost, da se določeno dejstvo dokaže s kakršnimi koli dokaznimi sredstvi, kot so pričanja, listinski dokazi, priznanja itd. (glej v tem smislu sodbi z dne 23. marca 2000, Met-Trans in Sagpol, C-310/98 in C-406/98, EU:C:2000:154, točka 29, in z dne 8. julija 2004, Dalmine/Komisija, T-50/00, EU:T:2004:220, točka 72, ter sklepne predloge generalnega pravobranilca P. Mengozzija v zadevi Archer Daniels Midland/Komisija, C-511/06 P, EU:C:2008:604, točki 113 in 114). Soodnosno s tem je sodišče Unije določilo načelo proste presoje dokazov, v skladu s katerim je odločitev o verodostojnosti ali dokazni vrednosti dokaza prepuščena prepričanju sodišča (sodba z dne 8. julija 2004, Dalmine/Komisija, T-50/00, EU:T:2004:220, točka 72, in sklepni predlogi generalnega pravobranilca P. Mengozzija v zadevi Archer Daniels Midland/Komisija, C-511/06 P, EU:C:2008:604, točki 111 in 112).
- 137 Za ugotovitev dokazne vrednosti dokumenta je treba upoštevati več elementov, kot so izvor dokumenta, okoliščine njegovega nastanka, njegov prejemnik in vsebina, ter se vprašati, ali se zdi glede na te elemente informacija, ki jo dokument vsebuje, razumna in zanesljiva (sodbi z dne 15. marca 2000, Cimenteries CBR in drugi/Komisija, T-25/95, T-26/95, od T-30/95 do T-32/95, od T-34/95 do T-39/95, od T-42/95 do T-46/95, T-48/95, od T-50/95 do T-65/95, od T-68/95 do T-71/95, T-87/95, T-88/95, T-103/95 in T-104/95, EU:T:2000:77, točka 1838, in z dne 7. novembra 2002, Vela in Tecnagrind/Komisija, T-141/99, T-142/99, T-150/99 in T-151/99, EU:T:2002:270, točka 223).

- 138 V tem okviru je sodišče Unije že ocenilo, da analize, ki jo je predložila tožeča stranka, ni bilo mogoče šteti za nevtrarno in neodvisno strokovno mnenje, saj jo je naročila in financirala tožeča stranka sama in je bila narejena na podlagi baz podatkov, ki jih je ta dala na voljo, ne da bi bili pravilnost in upoštevnost teh podatkov kakor koli neodvisno preverjeni (glej v tem smislu sodbo z dne 3. marca 2011, Siemens/Komisija, T-110/07, EU:T:2011:68, točka 137).
- 139 Sodišče Unije je prav tako že imelo priložnost potrditi, da ima lahko izvedensko poročilo dokazno vrednost le zaradi svoje objektivne vsebine in da zgolj nedokazana navedba v takem dokumentu sama po sebi ni dokaz (glej v tem smislu sodbo z dne 16. septembra 2004, Valmont/Komisija, T-274/01, EU:T:2004:266, točka 71).
- 140 Dokazno vrednost računovodskega poročila v obravnavani zadevi je treba presoditi na podlagi načel, navedenih zgoraj v točkah od 136 do 139.
- 141 V zvezi s tem je treba omeniti, da je računovodsko poročilo pripravila računovodska družba, vpisana v računovodsko zbornico regije Paris Île-de-France. Iz dopisa na straneh 2 in 3 navedenega poročila, ki ga je navedena družba poslala tožeči stranki in je datirano z 21. julijem 2015, je razvidno, da je v skladu s pogoji, določenimi na sestanku 18. junija 2015, tožeča stranka tej družbi zaupala nalogo, da oceni škodo, ki ji je nastala zaradi spornih ukrepov v zvezi z njenim deležem v kapitalu družb Codefa in Decom. V zvezi z izvedbo te naloge je v tem dopisu posebej navedeno, da je bilo „[to] poročilo [...] pripravljeno na podlagi dokumentov, ki nam jih je predložil Fereydoun Mahmoudian“. Iz navedenega dopisa je razvidno, da je bilo računovodsko poročilo pripravljeno na zahtevo tožeče stranke, da bi v okviru tega spora dokazala obstoj in obseg zatrjevane premoženjske škode, in da temelji predvsem na dokumentih, ki jih je zagotovila tožeča stranka. Poudariti je treba, da navedeni dokumenti, na katere včasih napotujejo opombe, računovodskemu poročilu niso priloženi.
- 142 Zaradi okoliščin, v katerih je bilo računovodsko poročilo pripravljeno, in na podlagi načel, navedenih zgoraj v točkah od 136 do 139, je treba dokazno vrednost tega poročila relativizirati. Tega poročila ni mogoče šteti za zadosten dokaz tega, kar vsebuje, zlasti glede obstoja in obsega zatrjevane škode. Kvečjemu lahko velja kot dokaz *prima facie*, če je potrjeno z drugimi dokazi.
- 143 Na drugem mestu, glede kopij dokumentov v zvezi z družbo Codefa v Prilogi A.5 k tožbi in tudi računovodskega poročila, na katero tožeča stranka na splošno napotuje v točki 71 tožbe, je treba spomniti, da v skladu z ustaljeno sodno prakso, navedeno zgoraj v točki 99, Splošno sodišče ni dolžno v prilogah iskati ter prepoznavati tožbenih razlogov in trditev, ki bi jih lahko štelo za podlago za tožbo. To toliko bolj velja, če je priloga povezana s spisom, v katerem je zbranih več dokumentov, ki se nanašajo na predmet ali osebo, in zajemajo zelo veliko strani. Če v takem primeru stranka, ki te dokumente predloži, ne napotuje natančno na dele in odlomke navedenih prilog, ki jih želi poudariti, da bi dokazala utemeljenost svojih trditev, je glede na zgoraj navedeno sodno prakso dokazna in pomožna vrednost takih prilog močno zmanjšana.
- 144 To v obravnavani zadevi očitno velja za Prilogo A.5 k tožbi, ki glede na to, kako jo je poimenovala tožeča stranka, vsebuje „[k]opije dokumentov v zvezi z družbo CODEFA“ na straneh od 41 do 154 spisa s prilogami k tožbi, kar je skupaj 114 strani. Ker tožba ne vsebuje natančnega sklicevanja na elemente, ki so navedeni na teh 114 straneh Priloge A.5, je treba ugotoviti, da tožeča stranka ni dokazala utemeljenosti zadevnih trditev v obravnavani zadevi.
- 145 Glede splošne napotitev v točki 71 tožbe na računovodsko poročilo za dokaz obstoja škode, ki jo je utrpela tožeča stranka, zlasti zaradi njenih deležev v družbi Codefa, je treba znova ugotoviti, da glede na določbe člena 76 Poslovnika in sodno prakso, navedeno zgoraj v točki 99, taka splošna napotitev na navedeno poročilo, ki je na straneh od 277 do 290 spisa s prilogami k tožbi, ne more nadomestiti manjkajočih bistvenih elementov pravne utemeljitve, ki morajo biti zajeti v tožbi.

- 146 Na tretjem mestu, v zvezi z odškodninskim zahtevkom za škodo zaradi izgub, povezanih z družbo Codefa, tožeča stranka trdi, da je imela družba Codefa težave zaradi sprejetja spornih aktov zoper tožečo stranko in družbo Fulmen, tako da ni mogla dobiti povrnjenih niti posojil, ki ji jih je odobrila v višini 220.000 EUR, niti naložb v obliki nakupa delnic v tej družbi leta 2009. V zvezi z navedenimi težavami tožeča stranka zatrjuje, da je oktobra 2010 banka Société Générale zaprla račun družbe Codefa in preklicala dovoljeno prekoračitev, ki jo je imela ta družba. Poleg tega naj ne bi mogla odpreti računa v drugi bančni ustanovi. Nazadnje, zaradi sankcij, ki so bile sprejete zoper tožečo stranko in družbo Fulmen, naj ne bi mogla dobiti pomoči, ki jo je francoska država dodeljevala podjetjem v težavah, čeprav je bila upravičena do nje. Ker ni dobila finančne pomoči, ki bi jo lahko zagotovil delničar, naj bi leta 2012 njene finančne težave privedle do njene likvidacije.
- 147 Prvič, v zvezi s posojiloma v skupnem znesku 220.000 EUR, ki ju je tožeča stranka domnevno odobrila družbi Codefa, je treba primarno ugotoviti, da tožeča stranka v opombi pod točko 72 tožbe zgolj napotuje na Prilogo A.5 k tožbi brez kakršnih koli pojasnil. Posledično tožeča stranka ni predložila dokaza o obstoju teh dveh posojil, tako da je treba to trditev glede na določbe člena 76 Poslovnika zavreči kot nedopustno.
- 148 Dodatno, tudi če bi se taka napotitev v obravnavani zadevi štela za zadostno, tako da bi Splošno sodišče lahko v Prilogi A.5 k tožbi iskalo, ali neki dokument dokazuje obstoj zadevnih posojil, bi bilo treba upoštevati vsaj dva dokumenta, ki sta na straneh 43 in 44 oziroma 45 in 46 spisa s prilogami k tožbi. Ta dokumenta sta posojilni pogodbi, ki sta ju sklenili družba Codefa kot posojilojemalec in tožeča stranka kot posojilodajalec v znesku 70.000 EUR in 150.000 EUR, kar je skupaj 220.000 EUR, torej znesek, ki ustreza tistemu, ki ga uveljavlja tožeča stranka. Vendar je treba poudariti, kot je tožeča stranka sama priznala na obravnavi, da ti pogodbi, sestavljeni v angleščini, nista bili niti parafirani niti podpisani. V teh okoliščinah, tudi če bi bila trditev, temelječa na teh dveh dokumentih, dopustna, bi bila njuna dokazna vrednost zelo omejena, ker na njuni podlagi ni mogoče z gotovostjo dokazati obstoja terjatve, na katero tožeča stranka opira svojo zahtevo za povračilo zadevne škode. Te ugotovitve ni mogoče omajati, če se upošteva dejstvo, da je – kot je tožeča stranka opozorila na obravnavi – iz podatkov v bilanci obveznosti družbe Codefa (temeljni izkazi na dan 30. junija 2011), ki je na straneh 80 in 81 spisa s prilogami k tožbi, razvidno, da pod naslovom „Prekoračitve in bančna posojila“ vrstica 455002 „MAHMOUDIAN Féreidoun“ prikazuje znesek neto dolga v višini 220.000 EUR na dan 30. junija 2011. Ker je bila družba Codefa likvidirana več kot šest mesecev po pripravi teh temeljnih izkazov, se namreč ni mogoče prepričati, da posojili, ki ju je tožeča stranka odobrila družbi Codefa, nista bili medtem delno ali v celoti povrnjeni. Zato tudi če bi Splošno sodišče lahko upoštevalo ta dokument iz Priloge A.5 k tožbi, na katerega se tožeča stranka v tožbi ni posebej sklicevala, s tako omembo nikakor ne bi bilo mogoče dokazati obstoja zatrjevane škode.
- 149 Drugič, glede odločitev banke Société Générale, da zapre račune družbe Codefa in prekliče dovoljeno prekoračitev, ki ji je bila odobrena, je primarno treba ugotoviti, da tožeča stranka v opombi pod točko 73 tožbe brez kakršnih koli pojasnil zgolj napotuje na „Prilogo A.5, to je dopis banke Société Générale z dne 2. septembra 2010“. Kot je bilo ugotovljeno že zgoraj v točki 144, taka napotitev ni zadostna, kadar gre za prilogo, ki vsebuje številne dokumente na skupno 114 straneh. Zato tožeča stranka ni predložila dokaza o obstoju takih odločitev banke Société Générale, tako da je treba glede na določbe člena 76 Poslovnika to trditev zavreči kot nedopustno.
- 150 Dodatno, tudi če bi bilo v obravnavani zadevi mogoče šteti, da je taka napotitev zadostna, tako da bi Splošno sodišče v Prilogi A.5 k tožbi moralo iskati, kateri dokument je „dopis banke Société Générale z dne 2. septembra 2010“, bi bilo potem mogoče ugotoviti, da je navedeni dokument na prvi strani Priloge A.5, to je na strani 41 spisa s prilogami k tožbi. Vendar je treba poudariti, kot je tožeča stranka sama priznala na obravnavi, da iz besedila tega dopisa banke Société Générale nikakor ni razvidno, da sta bila zaprtje računa družbe Codefa in preklic dovoljene prekoračitve v višini 80.000 EUR, ki jo je imela pri tej banki, posledica sprejetja spornih aktov.

- 151 Tretjič, glede tega, da je druga bančna ustanova domnevno zavrnila odprtje bančnega računa na ime družbe Codefa zaradi spornih aktov, sprejetih zoper tožečo stranko, je treba ugotoviti, da ta trditev v tožbi ni podprta z nobenim dokazom. Zato je treba glede na določbe člena 76 Poslovnika to trditev zavreči kot nedopustno.
- 152 Četrtrič, v zvezi s trditvijo, da družba Codefa ni mogla prejeti pomoči, ki se običajno dodeljuje podjetjem v težavah, čeprav je bila do nje upravičena, je treba znova ugotoviti, da ta trditev v tožbi ni podprta z nobenim dokazom. Zato je treba glede na določbe člena 76 Poslovnika to trditev zavreči kot nedopustno.
- 153 Petič, v zvezi s trditvijo, da tožeča stranka zaradi likvidacije družbe Codefa ni mogla „neposredno ali posredno dobiti povrnjene svoje naložbe [v obliki] nakupa delnic leta 2009“, je treba ugotoviti, da ta trditev v tožbi ni podprta z nobenim dokazom. Zlasti tožeča stranka ne navaja natančno niti skupnega zneska, ki naj bi ga vložila za nakup delnic v družbi Codefa, niti števila deležev in njihove nominalne vrednosti. Zato je treba glede na določbe člena 76 Poslovnika to trditev zavreči kot nedopustno.
- 154 Iz vsega zgoraj navedenega izhaja, da tožeča stranka – ker trditve, ki jih je navedla v podporo odškodninskemu zahtevku za škodo, nastalo zaradi izgub, povezanih z družbo Codefa, delno niso dopustne in delno niso utemeljene – ni podprla navedenega zahtevka. Zato je treba ugotoviti, da je treba ta zahtevek zavrniti kot neutemeljen.
- 155 Zato je treba glede na ugotovitve iz točk 133 in 154 zgoraj odškodninski zahtevek za škodo zaradi izgub, ki so tožeči stranki nastale v evropskih družbah, zavreči kot delno nedopusten in zavrniti kot delno neutemeljen.

4) Odvetniški stroški, ki jih je imela tožeča stranka, da bi dosegla delno odmrznitev svojih sredstev in nato sprostitev zaseženih bančnih računov

- 156 Tožeča stranka v zvezi z odvetniškimi stroški, ki jih je imela, da bi dosegla delno odmrznitev svojih sredstev in nato sprostitev zaseženih bančnih računov, trdi, da ni dobila nobenih informacij o postopku, ki ga je treba uporabiti, da bi razpolagala s potrebnimi sredstvi za kritje osebnih izdatkov. Da bi dosegla odmrznitev v višini 1000 EUR na mesec, je zato v Franciji uporabila odvetniško pisarno, ki ji je poslala račun za odvetniške storitve v višini 8875 EUR. Podobno je pooblastila odvetniško pisarno v Belgiji, najprej, da je posredovala pri belgijskih organih, nato pa po tem, ko je bila izdana sodba z dne 28. novembra 2013, Svet/Fulmen in Mahmoudian (C-280/12 P, EU:C:2013:775), izvedla potrebne ukrepe za sprostitev njenih zaseženih bančnih računov, kar je upravičilo račun za odvetniške storitve v višini 8838 EUR. Zadevni odvetniški stroški naj bi torej znašali skupno 17.713 EUR.
- 157 Tožeča stranka v fazi replike poudarja, da je zaradi svoje starosti in osebnega položaja pomoč specializiranega svetovalca potrebovala za učinkovito uveljavljanje svojih pravic pri bankah in javnih organih; dejstvo, da je trajalo leto dni, da je dosegla odmrznitev zneskov, potrebnih za njene osnovne izdatke, naj bi dokazovalo, da je bila ta bitka zapletena in težka; poleg tega naj bi bilo iz listin v spisu razvidno, da je bilo blokiranje njenih računov v Belgiji neposredno povezano s spornima aktoma.
- 158 Svet ob podpori Komisije nasprotuje trditvam tožeče stranke.
- 159 Tožeča stranka v bistvu v zvezi s škodo, povezano z odvetniškimi stroški, ki naj bi ji nastali, da je v Franciji in Belgiji dosegla delno odmrznitev sredstev v spornem obdobju in nato sprostitev zaseženih bančnih računov, zahteva povračilo nagrad odvetnikov, ki naj bi jih za to plačala. V zvezi s tem je v prilogah k tožbi na eni strani predložila korespondenco med odvetniško pisarno s sedežem v Franciji in direction générale du Trésor (generalni direktorat za zakladništvo in finance, Francija) in korespondenco med odvetniško pisarno s sedežem v Belgiji in državnim tožilstvom v Bruslju ter na drugi strani dva računa za odvetniške storitve, ki sta ju izdali zadevni odvetniški pisarni. Ugotoviti je

treba, da ima tožeča stranka s „spornim obdobjem“ v mislih obdobje med prvim vpisom njenega imena 26. julija 2010 (glej točko 10 zgoraj) in izbrisom njenega imena s spornih seznamov 19. decembra 2013 (glej točko 22 zgoraj) (v nadaljevanju: sporno obdobje).

- 160 V zvezi s tem je treba ugotoviti – glede dokaza o obstoju škode, ki ga mora tožeča stranka predložiti v skladu s sodno prakso, navedeno zgoraj v točki 86, ne da bi bilo treba odločiti o vprašanju, ali je tožeča stranka v okviru nacionalnih postopkov, ki so predmet te zadeve, morala uporabiti storitve odvetnika – da je predložila le dva računa za odvetniške storitve, ki so ju izdali njeni odvetniki in sta bila nanjo osebno naslovljena, v skupnem znesku 17.713 EUR. Ni pa predložila nobenega dokaza, da sta bila ta računa za odvetniške storitve ne le dejansko plačana, temveč da sta bila predvsem – ker zahteva povračilo teh zneskov iz naslova te škode – plačana iz njenih sredstev.
- 161 V teh okoliščinah je treba ugotoviti, da tožeča stranka očitno ni predložila prepričljivih dokazov niti o obstoju niti o obsegu škode, ki jo uveljavlja v zvezi s stroški odvetnikov, ki jih je najela za pomoč pred francoskimi in belgijskimi nacionalnimi organi. Tako očitno ni dokazala, da je škoda v zvezi z odvetniškimi stroški, ki so ji nastali v Franciji in Belgiji ter katerih povračilo zahteva, dejanska in gotova. Zato je treba zahtevek za povrnitev stroškov odvetnikov, ki so tožeči stranki nastali v Franciji in Belgiji, zavrniti (glej v tem smislu sklep z dne 7. februarja 2018, AEIM in Kazenas/Komisija, T-436/16, neobjavljen, EU:T:2018:78, točki 46 in 47).
- 162 Glede na ugotovitve v točkah 107, 116, 155 in 161 zgoraj je treba odškodninski zahtevek za domnevno nastalo premoženjsko škodo zavreči kot delno nedopusten in vsekakor neutemeljen ter zavrniti kot delno neutemeljen.

b) Zatrjevana nepremoženjska škoda in obstoj vzročne zveze

- 163 Tožeča stranka trdi, da sta ji sprejetje spornih aktov in ohranitev njenega imena na spornih seznamih povzročila dve vrsti nepremoženjske škode, in sicer, prvič, okrnitev njenega ugleda in dobrega imena, za kar zahteva 100.000 EUR, in drugič, trpljenje, ki iz tega izhaja glede na težave, ki jih je to povzročilo v njenem vsakdanjem življenju, in oškodovanje zdravja, za kar zahteva 500.000 EUR.
- 164 V odgovoru na vprašanje, postavljeno v okviru drugega ukrepa procesnega vodstva, v zvezi s posledicami sodbe z dne 30. maja 2017, Safa Nicu Sepahan/Svet (C-45/15 P, EU:C:2017:402), za to zadevo meni, da je ob upoštevanju obteževalnih okoliščin, ki se nanašajo zlasti na zlorabo Sveta, za povrnitev njene celotne nepremoženjske škode potreben višji znesek od zneska v zadevi, v kateri je bila izdana zgoraj navedena sodba.
- 165 Svet ob podpori Komisije meni, da je treba zahtevek za povrnitev zatrjevane nepremoženjske škode zavrniti.

1) Okrnitev ugleda in dobrega imena

- 166 Tožeča stranka trdi, da ji je okrnitev ugleda in dobrega imena zaradi sprejetja in objave spornih aktov povzročila nepremoženjsko škodo, ločeno od premoženjske škode, ki izhaja iz prizadetosti njenih osebnih odnosov s tretjimi osebami.
- 167 Poleg tega naj z naknadno razglasitvijo ničnosti spornih aktov ne bi bilo mogoče v celoti povrniti nepremoženjske škode, ki naj bi jo utrpela zaradi okrnitve ugleda in dobrega imena, ki je trajala dlje in bila večja, ker je Svet izčrpal vsa razpoložljiva pravna sredstva. Svet naj bi šele v okviru pritožbenega postopka prvič zatrjeval, da obstajajo zaupni elementi, ki utemeljujejo sprejetje spornih aktov, vendar ta obstoj ni bil nikoli dokazan. Kljub njenim utemeljenim ugovorom naj bi se Svet brez vsakršnega dokaza in preverjanja odločil, da njeno ime obdrži na spornih seznamih skoraj tri leta in pol, to je od 26. julija 2010 do 19. decembra 2013.

- 168 Vpis njenega imena na sporna seznama naj bi bil deležen določene publicitete zlasti zato, ker je Svet uporabil medije tako v iranskih poslovnih krogih kot v Evropi, kar naj bi še bolj omadeževalo njen ugled.
- 169 Tožeča stranka v odgovor na trditve Sveta ugovarja, da je Splošno sodišče v sodbi z dne 25. novembra 2014, Safa Nicu Sepahan/Svet (T-384/11, EU:T:2014:986), priznalo, da nepremoženjska škoda pod določenimi pogoji lahko izhaja iz omejevalnih ukrepov, ne da bi razlikovalo med fizičnimi in pravnimi osebami; oddaje na BBC in reportaža francoskega televizijskega programa TF1, predvajana 6. julija 2014, na katere se sklicuje, dokazujejo obseg medijskega pokrivanja njenega primera in kažejo pravi obseg nepremoženjske škode, ki jo je utrpela, ker jo je Svet stigmatiziral v Franciji posebej in na Vzhodu na splošno.
- 170 Glede okrnitve ugleda in dobrega imena tožeče stranke, Svet ob podpori Komisije nasprotuje trditvam tožeče stranke.
- 171 Prvič, trdi, da je treba, glede povračila nepremoženjske škode, okrnitev ugleda fizične osebe razlikovati od okrnitve ugleda družbe, ki opravlja gospodarsko dejavnost. Tako naj bi bilo treba obravnavani primer zlasti primerjati s primerom v zadevi, v kateri je bila izdana sodba z dne 28. maja 2013, Abdulrahim/Svet in Komisija (C-239/12 P, EU:C:2013:331), in ne s primerom v zadevi, v kateri je bila izdana sodba z dne 25. novembra 2014, Safa Nicu Sepahan/Svet (T-384/11, EU:T:2014:986). Zato naj bi bila razglasitev ničnosti spornih aktov, sprejetih zoper tožečo stranko, ki je fizična oseba, primerna oblika povračila za okrnitev njenega ugleda.
- 172 Drugič, tožeča stranka naj ne bi predložila nobenega oprijemljivega dokaza o okrnitvi njenega osebnega ugleda ali dobrega imena ali, drugače povedano, dokaza o dejanskosti in gotovosti škode, ki jo uveljavlja.
- 173 Na prvem mestu, takoj je treba preučiti trditev Sveta, da je treba okrnitev ugleda fizične osebe glede povračila nepremoženjske škode, razlikovati od okrnitve ugleda družbe, ki opravlja gospodarsko dejavnost. Tako naj bi bil obravnavani primer zlasti podoben primeroma v zadevah, v katerih sta bili izdani sodbi z dne 28. maja 2013, Abdulrahim/Svet in Komisija (C-239/12 P, EU:C:2013:331), in z dne 18. februarja 2016, Jannatian/Svet (T-328/14, neobjavljena, EU:T:2016:86), ne pa primeru v zadevi, v kateri je bila izdana sodba z dne 25. novembra 2014, Safa Nicu Sepahan/Svet (T-384/11, EU:T:2014:986), saj naj bi bila razglasitev ničnosti spornih aktov, sprejetih zoper tožečo stranko, ki je fizična oseba, primerna oblika povračila za okrnitev njenega ugleda. Drugače kot pri gospodarski družbi, pri kateri bi okrnitev ugleda imela finančne posledice in bi jo bilo mogoče oceniti na denarni ravni, naj bi bilo za fizično osebo težko uporabiti isto načelo.
- 174 Te trditve Sveta, da je Sodišče v zvezi z nepogodbeno odgovornostjo Unije na področju povračila nepremoženjske škode, nastale zaradi okrnitve ugleda, potrdilo razlikovanje med fizično in pravno osebo, ni mogoče sprejeti. Na eni strani je namreč treba ugotoviti, da je Sodišče v točki 72 sodbe z dne 28. maja 2013, Abdulrahim/Svet in Komisija (C-239/12 P, EU:C:2013:331), ugotovilo le, da priznanje nezakovitosti akta, obravnavanega v tej zadevi, katerega narava in predmet sta podobna naravi in predmetu spornih aktov, lahko popravi položaj tožeče stranke v navedeni zadevi, ki je fizična oseba, ali zagotovi neke vrste povračilo nepremoženjske škode, ki ji je nastala zaradi te nezakovitosti, in tako upraviči nadaljnji obstoj njenega pravnega interesa. Iz zgoraj navedene točke sodbe je razvidno, da je Sodišče v tej zadevi menilo le, da priznanje nezakovitosti zadevnega akta lahko utemelji ohranitev pravnega interesa tožeče stranke, tudi če je bilo njeno ime črtano s spornega seznama v navedeni zadevi.
- 175 Torej v nasprotju s tem, kar v bistvu trdi Svet, Sodišče v sodbi z dne 28. maja 2013, Abdulrahim/Svet in Komisija (C-239/12 P, EU:C:2013:331), ni odločilo o vprašanju, ali taka ugotovitev zadostuje, da se v celoti popravi položaj tožeče stranke v navedeni zadevi ali da je neka oblika polnega nadomestila za nepremoženjsko škodo, ki jo je utrpela. Poleg tega je treba poudariti, da je Sodišče v točki 49 sodbe

z dne 30. maja 2017, Safa Nicu Sepahan/Svet (C-45/15 P, EU:C:2017:402), odločilo, da je v sodbi z dne 28. maja 2013, Abdulrahim/Svet in Komisija (C-239/12 P, EU:C:2013:331), sicer presodilo, da razglasitev ničnosti nezakonitih omejevalnih ukrepov lahko pomeni obliko nadomestila za nastalo nepremoženjsko škodo, vendar iz tega ne izhaja, da ta oblika nadomestila v vseh primerih nujno zadošča za zagotovitev popolnega nadomestila za to škodo.

- 176 Dalje je treba ugotoviti, da Sodišče v točki 72 sodbe z dne 28. maja 2013, Abdulrahim/Svet in Komisija (C-239/12 P, EU:C:2013:331), učinkov navedene ugotovitve tudi ni omejilo le na fizične osebe. V zvezi s tem je treba sicer spomniti, da je Sodišče v točki 70 te sodbe med drugim poudarilo, da imajo zadevni omejevalni ukrepi številne negativne posledice in pomembno vplivajo na pravice in svoboščine oseb, na katere se nanašajo. Ti pa so bili sprejeti na podlagi Uredbe Sveta (ES) št. 881/2002 z dne 27. maja 2002 o posebnih omejevalnih ukrepih za nekatere osebe in subjekte, povezane z Osama bin Ladnom, mrežo Al-Kaida in talibani, in o razveljavitvi Uredbe Sveta (ES) št. 467/2001 o prepovedi izvoza nekaterega blaga in storitev v Afganistan, o poostritvi prepovedi poletov in podaljšanju zamrznitve sredstev in drugih finančnih virov talibanov iz Afganistana (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 18, zvezek 1, str. 294). Navedena uredba se je torej lahko nanašala na fizične osebe in pravne subjekte.
- 177 Glede na navedeno Svet v bistvu napačno trdi, da je treba okrnitev ugleda fizične osebe glede povračila škode razlikovati od okrnitve ugleda družbe, ki opravlja gospodarsko dejavnost.
- 178 Na drugem mestu, v zvezi s tem odškodninskim zahtevkom za nepremoženjsko škodo, ki jo tožeča stranka zatrjuje na podlagi okrnitve njenega ugleda in dobrega imena, je treba poudariti, da imajo sporni ukrepi precejšnje negativne posledice in pomembno vplivajo na pravice in svoboščine oseb, na katere se nanašajo (glej v tem smislu sodbo z dne 28. maja 2013, Abdulrahim/Svet in Komisija, C-239/12 P, EU:C:2013:331, točka 70). Kadar se omejevalni ukrepi nanašajo na osebo zaradi podpore, ki jo je domnevno zagotavljala v okviru širjenja jedrskega orožja, je ta oseba javno povezana z ravnanjem, ki se šteje za resno grožnjo miru in mednarodni varnosti, zaradi česar se jo sramoti in vzbuja nezaupljivost do nje, kar tako posega v njen ugled in ji je zato povzročena nepremoženjska škoda (sodba z dne 25. novembra 2014, Safa Nicu Sepahan/Svet (T-384/11, EU:T:2014:986, točka 80).
- 179 Na eni strani se sramotenje in vzbujanje nezaupljivosti zaradi omejevalnih ukrepov, kot so sporni ukrepi, nanašata na njeno voljo, da je vpletena v dejavnosti, ki jih mednarodna skupnost šteje za vprašljive. Vpliv na zadevno osebo zato presega sfero njenih tekočih ekonomskih in finančnih interesov (sodba z dne 25. novembra 2014, Safa Nicu Sepahan/Svet, T-384/11, EU:T:2014:986, točka 82).
- 180 Na drugi strani je okrnitev ugleda zadevne osebe še toliko bolj resna, ker ni posledica izraženega osebnega mnenja, temveč posledica uradnega stališča institucije Unije, objavljenega v *Uradnem listu Evropske unije*, ki ga spremljajo zavezujoče pravne posledice (sodba z dne 25. novembra 2014, Safa Nicu Sepahan/Svet, T-384/11, EU:T:2014:986, točka 83).
- 181 Glede na navedeno je treba šteti, da sta v obravnavani zadevi sprejetje spornih aktov in ohranitev imena tožeče stranke na spornih seznamih tej povzročila nepremoženjsko škodo, ki je ločena od premoženjske škode, nastale zaradi vpliva na njene ekonomske in finančne interese. Zato ji je treba zaradi te škode priznati pravico do odškodnine (glej v tem smislu sodbo z dne 25. novembra 2014, Safa Nicu Sepahan/Svet, T-384/11, EU:T:2014:986, točka 85).
- 182 Glede dejanskosti domnevno nastale nepremoženjske škode je treba opozoriti, da se sicer, natančneje, predložitev dokazov ali podaja dokaznih predlogov v zvezi s to škodo ne šteje nujno za pogoj za priznanje take škode, vendar mora tožeča stranka vsaj dokazati, da bi ji ravnanje, ki se očita zadevni instituciji, lahko povzročilo tako škodo (glej sodbo z dne 16. oktobra 2014, Evropaiki Dynamiki/Komisija, T-297/12, neobjavljena, EU:T:2014:888, točka 31 in navedena sodna praksa; glej v tem smislu tudi sodbo z dne 28. januarja 1999, BAI/Komisija, T-230/95, EU:T:1999:11, točka 39).

- 183 Poleg tega, čeprav je Sodišče v sodbi z dne 28. maja 2013, Abdulrahim/Svet in Komisija (C-239/12 P, EU:C:2013:331), presodilo, da razglasitev ničnosti nezakonitih omejevalnih ukrepov lahko pomeni obliko nadomestila za nastalo nepremoženjsko škodo, pa iz tega ne izhaja, da ta oblika nadomestila v vseh primerih nujno zadošča za zagotovitev popolnega nadomestila za to škodo, saj je treba vsako odločitev v zvezi s tem sprejeti na podlagi presoje okoliščin konkretnega primera (sodba z dne 30. maja 2017, Safa Nicu Sepahan/Svet, C-45/15 P, EU:C:2017:402, točka 49).
- 184 V obravnavani zadevi je res, da je razglasitev ničnosti spornih aktov s sodbo z dne 21. marca 2012, Fulmen in Mahmoudian/Svet (T-439/10 in T-440/10, EU:T:2012:142), v kateri je bilo ugotovljeno, da povezovanje tožeče stranke s širjenjem jedrskega orožja ni utemeljeno in da posledično ni zakonito, lahko oblika povračila nepremoženjske škode, ki jo je ta utrpela in za katero zahteva povračilo v tej zadevi. Vendar v okoliščinah obravnavane zadeve ta razglasitev ničnosti ne more pomeniti polnega nadomestila za navedeno škodo.
- 185 Kot namreč izhaja iz sodne prakse, navedene zgoraj v točki 178, sta sprejetje spornih aktov in na tej podlagi trditve o vpletenosti tožeče stranke v širjenje jedrskega orožja povzročila njeno sramotenje in nezaupljivost do nje, kar je tako vplivalo na njen ugled in posledično na njene družbene in družinske odnose (glej v tem smislu sodbo z dne 25. novembra 2014, Safa Nicu Sepahan/Svet, T-384/11, EU:T:2014:986, točka 88).
- 186 Vendar teh učinkov, ki so trajali skoraj tri leta in pol ter so izvor nepremoženjske škode, ki je nastala tožeči stranki, ni mogoče v celoti izravnati z ugotovitvijo nezakonitosti spornih aktov – v obravnavani zadevi naknadno – in to iz naslednjih razlogov.
- 187 Prvič, sprejetje omejevalnih ukrepov glede neke osebe pritegne več pozornosti in sproži več reakcij, zlasti zunaj Unije, kot poznejša razglasitev njihove ničnosti (glej v tem smislu sodbo z dne 25. novembra 2014, Safa Nicu Sepahan/Svet, T-384/11, EU:T:2014:986, točka 88).
- 188 Drugič, trditev Sveta zoper tožečo stranko je še posebej resna, ker jo povezuje s širjenjem jedrskega orožja, ki je po mnenju Sveta dejavnost, ki je nevarna za mir in mednarodno varnost (glej v tem smislu sodbo z dne 25. novembra 2014, Safa Nicu Sepahan/Svet, T-384/11, EU:T:2014:986, točka 89).
- 189 Tretjič, ta trditev, kot je razvidno iz točke 21 zgoraj, ni bila podkrepljena niti z eno upoštevno informacijo ali dokazom (glej v tem smislu sodbo z dne 25. novembra 2014, Safa Nicu Sepahan/Svet, T-384/11, EU:T:2014:986, točka 90).
- 190 Četrtrič in vsekakor, čeprav bi Svet lahko kadar koli izbrisal ime tožeče stranke, ki je bilo objavljeno v Uradnem listu, oziroma vsaj spremenil ali dopolnil ta vpis njenega imena, da bi odpravil morebitne nezakonitosti tega vpisa, je ta vpis ohranil skoraj tri leta in pol, kljub ugovarjanju tožeče stranke med drugim glede neobstoja dokazov v zvezi s to trditvijo zoper njo. V zvezi s tem v spisu ni elementov, ki bi kazali na to, da je Svet kadar koli ali na kateri koli podlagi na lastno pobudo ali v odgovor na ugovarjanje tožeče stranke preveril utemeljenost navedene trditve, da bi omejil škodljive posledice, ki so iz te trditve izhajale za tožečo stranko (glej v tem smislu sodbo z dne 25. novembra 2014, Safa Nicu Sepahan/Svet, T-384/11, EU:T:2014:986, točka 91).
- 191 Tako preverjanje je bilo v obravnavani zadevi vsekakor posebej utemeljeno po izreku sodbe z dne 21. marca 2012, Fulmen in Mahmoudian/Svet (T-439/10 in T-440/10, EU:T:2012:142), glede na težo nezakonitosti, ki je bila v njej ugotovljena na podlagi ustaljene sodne prakse. Čeprav je ta sodba lahko pomenila vsaj delno nadomestilo za nepremoženjsko škodo, ki jo je utrpela tožeča stranka, pa nikakor ni mogla imeti nobenega takega učinka v zvezi z obdobjem po njenem izreku, ki je trajalo približno eno leto in devet mesecev in v katerem vpis imena tožeče stranke ni bil spremenjen.

- 192 Ne da bi se kakor koli izpodbijala pravica zadevne institucije do vložitve pritožbe zoper odločbo Splošnega sodišča, s katero se je končal postopek, in odlog učinkov take odločbe, kot izhaja iz določb člena 60, drugi odstavek, Statuta Sodišča Evropske unije, je treba ugotoviti, da mora zadevna institucija v Uniji, ki temelji na vladavini prava, glede na težo nezakonitega ravnanja, ki ga je ugotovilo Splošno sodišče, pa čeprav vzporedno z vložitvijo pritožbe, preveriti presoje, ki jih je Splošno sodišče sankcioniralo. Namen take zahteve ni zadevni instituciji naložiti obveznost, da takoj izvrši sodbo Splošnega sodišča, temveč da preveri, kot izhaja iz točke 91 sodbe z dne 25. novembra 2014, *Safa Nicu Sepahan/Svet* (T-384/11, EU:T:2014:986), ali bi izpodbijani akti glede na ugotovitve Splošnega sodišča lahko bili ali celo morali biti odpravljeni, nadomeščeni ali spremenjeni, da bi se omejile njihove škodljive posledice.
- 193 Tako povzročena nepremoženjska škoda zaradi ohranitve imena tožeče stranke na seznamu po izreku sodbe z dne 21. marca 2012, *Fulmen in Mahmoudian/Svet* (T-439/10 in T-440/10, EU:T:2012:142), kot jo tožeča stranka izrecno zatrjuje v tožbi, se namreč razlikuje od nepremoženjske škode, ki je nastala pred izrekom te sodbe. Tako je Splošno sodišče v navedeni sodbi formalno ugotovilo, kot je trdila tožeča stranka, nezakonitost vpisa njenega imena na seznam glede na ustaljeno sodno prakso, ker ni bilo dokazov v podporo trditvi zoper njo.
- 194 V obravnavani zadevi bi Svet torej zlasti ob upoštevanju presoj in ugotovitev Splošnega sodišča v sodbi z dne 21. marca 2012, *Fulmen in Mahmoudian/Svet* (T-439/10 in T-440/10, EU:T:2012:142), lahko preučil, ali je nespremenjena ohranitev imena tožeče stranke na seznamu, in sicer brez vsakršnih dokazov v podporo trditvi zoper njo, utemeljena, ne da bi tvegala, da bi še povečala škodo, ki jo je že utrpela na dan izreka navedene sodbe.
- 195 Te ugotovitve ni mogoče spremeniti glede na sodbo z dne 28. novembra 2013, *Svet/Fulmen in Mahmoudian* (C-280/12 P, EU:C:2013:775). V navedeni sodbi Sodišče, ki je zgolj preučilo in zavrnilo pritožbo, ki jo je Svet vložil zoper ničnostno sodbo z dne 21. marca 2012, *Fulmen in Mahmoudian/Svet* (T-439/10 in T-440/10, EU:T:2012:142), namreč ni moglo odločiti o povračilu nepremoženjske škode, nastale zaradi ohranitve imena tožeče stranke na spornih seznamih po izreku zadnjenavedene sodbe.
- 196 Glede na zgornje preudarke in vsekakor glede na preudarke v točkah od 190 do 195 zgoraj je treba ugotoviti, da razglasitev ničnosti vpisa imena tožeče stranke na seznam s sodbo z dne 21. marca 2012, *Fulmen in Mahmoudian/Svet* (T-439/10 in T-440/10, EU:T:2012:142), ni pomenila popolnega nadomestila za nepremoženjsko škodo, ki jo je utrpela tožeča stranka.
- 197 Na tretjem mestu, preučiti je treba, ali bi nekateri dodatni dejavniki, kot trdi tožeča stranka, lahko povečali nepremoženjsko škodo, ki jo je utrpela, in bi se zato morali upoštevati pri oceni odškodnine za škodo, ki jo je utrpela.
- 198 Najprej, glede domnevnega podaljšanja in povečanja nepremoženjske škode, ki jo je utrpela tožeča stranka, ker naj bi Svet na eni strani izčrpal pravna sredstva, ki jih ima na voljo na podlagi Pogodbe DEU, zlasti z vložitvijo pritožbe zoper sodbo z dne 21. marca 2012, *Fulmen in Mahmoudian/Svet* (T-439/10 in T-440/10, EU:T:2012:142), in na drugi strani šele pred Sodiščem prvič navedel nekatere razloge ali trditve v podporo navedeni pritožbi, vključno z navajanjem zaupnih informacij, ki naj bi podpirale sporna akta, ne da bi jih sicer predložil, te trditve ni mogoče sprejeti. Na enak način in iz istih razlogov, kot je bilo v točkah od 70 do 76 zgoraj odločeno, da take okoliščine ne morejo biti dejavnik, ki poveča nezakonitost, ki jo je storil Svet, namreč prav tako načeloma ne morejo biti vzrok za kakršno koli nepremoženjsko škodo, zaradi katere bi lahko nastala nepogodbena odgovornost Unije.
- 199 Dalje, ni mogoče trditi, da bi bila v reportaži, objavljeni v oddaji „sept à huit“ na francoskem televizijskem programu TF1, kot zatrjuje tožeča stranka, zaradi njene vsebine predstavljena velika nepremoženjska škoda, ki naj bi jo utrpela, saj so se v tej oddaji, ki je na voljo na internetu,

obravnnavali izključno učinki spornih aktov na družbo Fulmen, in ne na tožečo stranko. Vsekakor je celo ob upoštevanju, da se je ta oddaja nanašala tudi na interese tožeče stranke, iz nje razvidno, da je lahko prispevala k povrnitvi ugleda tožeče stranke. Med drugim je v njej namreč objavljeno, da je sodišče Unije sporna akta razglasilo za nična. Vendar glede na posebej resno trditev Sveta zoper tožečo stranko v nasprotju s tem, kar trdi Svet, ni mogoče šteti, da objava te oddaje lahko izravna negativne učinke spornih ukrepov na ugled tožeče stranke.

200 Nazadnje, glede dejstva, da je BBC objavil fotografijo tožeče stranke in 24. maja 2011 predvajal oddajo, v kateri naj bi po navedbah tožeče stranke nastopil uradni govorec Sveta, ki je v zvezi z več posamezniki, zoper katere je Svet sprejel sankcije, izjavil, da je bilo „končno [...] dokazano, da so vse odločitve, ki jih je sprejela Evropska unija, upravičene“, in ker poleg tega tožeča stranka v tožbi ne navaja ničesar, na podlagi česar bi Splošno sodišče lahko ugotovilo obstoj in vsebino teh objav, je treba ugotoviti, da zadevne objave in izjave, ki jih je po navedbah Sveta dal uradni govorec Evropske službe za zunanje delovanje (ESZD), in ne uradni govorec Sveta, niso mogle povečati škode, ki je bila tožeči stranki storjena s spornima aktoma. Čeprav so bile te izjave dane, ko je Splošno sodišče odločalo o tožbi, v kateri je bila predlagana razglasitev ničnosti spornih aktov, so navedene izjave, kot jih tožeča stranka navaja v tožbi, namreč le odražale prepričanje govorca, ki je uslužbenec institucije Unije, o zakonitosti odločitev, ki jih je ta institucija sprejela v zvezi z „nekaj posamezniki, ki jih je sankcioniral Svet“. Poleg tega, da lahko vsaka stranka v postopku pred sodiščem Unije svobodno izrazi svoje prepričanje, je torej treba ugotoviti, da se tako dane izjave, nikakor niso nanašale posamično na tožečo stranko.

201 Glede na vse navedeno je treba odškodninskemu zahtevku za nepremoženjsko škodo, nastalo zaradi okrnitve ugleda in dobrega imena tožeče stranke, ugoditi. Na tej podlagi Splošno sodišče, ki je navedeno škodo ocenilo *ex aequo et bono*, meni, da znesek 50.000 EUR pomeni primerno odškodnino.

2) Škoda, povezana s težavami v vsakdanjem življenju in oškodovanjem zdravja

202 Škodo, ki izhaja iz trpljenja zaradi težav v vsakdanjem življenju in oškodovanja zdravja, tožeča stranka ocenjuje na 500.000 EUR.

203 Svet ob podpori Komisije meni, da listine, ki jih je predložila tožeča stranka, niso dovolj, da bi upravičile odškodnino za nepremoženjsko škodo v znesku 500.000 EUR.

i) Škoda, ki izhaja iz trpljenja zaradi težav v vsakdanjem življenju

204 Tožeča stranka trdi, da je bila zaradi sprejetja spornih aktov, ker so bila njena sredstva v Uniji zamrznjena, v zelo težkem finančnem in osebnem položaju ter da ji ni bila odvzeta le možnost, da vzdržuje svoj življenjski slog, temveč tudi možnost, da zadovoljuje svoje osnovne potrebe in celo potrebe svojih bližnjih, kot so med drugim plačilo zdravstvenih stroškov, zamenjava mobilnega telefona, plačilo stanovanjskega zavarovanja. Trdi, da ji je bil šele od januarja 2012, to je 18 mesecev po sprejetju prvih spornih aktov, dodeljen mesečni znesek 1000 EUR za zadovoljevanje vsakodnevnih potreb. Tako naj bi morala več kot eno leto živeti od posojil svojih bližnjih.

205 V zvezi s temi izdatki opozarja, da je morala pri pristojnem organu vložiti obrazložen zahtevek, da bi dobila potrebni znesek. Ker je bilo dovoljenje za plačilo njenih davkov, zavarovanj in stroškov izdano šele 25. marca 2011, so zaradi tega nastale velike zamude pri plačilih, pogodbene kazni in številne administrativne težave. Dodaja, da je bilo treba za vsako plačilo predložiti račun in posebno dovoljenje banke ali pristojnega upravnega organa oziroma plačati z gotovino, kar ji je povzročilo veliko težav in dodatno tesnobo v vsakdanjem življenju. Tožeča stranka ni imela pravice potovati v druge evropske države razen Francije niti prestopiti na letališču Unije drugje kot v Franciji, ko je potovala zunaj Unije. Varnostne službe držav članic naj bi zaslišale vse osebe iz njenega družinskega, družabnega in poklicnega okolja, celo najemnika njenega stanovanja v Belgiji. Nečakinji naj bi bila zavrnjena vloga za

sprejem v državljanstvo Francije, ker je povezana s tožečo stranko in ker je opravila dvomesečno pripravništvo v družbi Fulmen, kar naj bi pri tožeči stranki vzbudilo občutek krivde. Dejstvo, da se je morala pri bližnjih zadolžiti za več kot 20.000 EUR, da bi zadovoljila osnovne potrebe, naj bi jo ponižalo, in naj bi živela v skrbah glede prihodnosti, če bi se njeno zdravstveno stanje poslabšalo. Zaradi svojega položaja naj bi imela tudi močan občutek nepravčnosti. Televizijska reportaža v oddaji „sept à huit“, predvajana na francoskem televizijskem programu TF1 6. julija 2014, naj bi pokazala, kako velik učinek so imeli omejevalni ukrepi na njen osebni položaj.

- 206 Tožeča stranka v repliki odločno zavrača namigovanje Sveta, da bi za nastanitev v Iranu zgolj morala zapustiti Francijo.
- 207 Glede trpljenja tožeče stranke zaradi težav v vsakdanjem življenju, Svet trdi, da ne izpodbija, da so sporni ukrepi vplivali na njeno vsakdanje življenje. Vendar v dupliki pojasnjuje, da ne priznava izrecno obstoja nepremoženjske škode, ki jo je utrpela tožeča stranka in bi bila lahko povrnjena. Trdi namreč, da so izdatki, na katere se sklicuje tožeča stranka, in sicer zdravstveni stroški in stroški zavarovanja ali davki, zajeti s členom 26 Uredbe št. 267/2012, ki določa sprostitev potrebnih sredstev za kritje osnovnih potreb osebe, na katero se nanaša ukrep zamrznitve sredstev. Svet naj ne bi mogel biti odgovoren za počasnost ali slabo delovanje sistema, ki je v državah članicah vzpostavljen na podlagi te določbe. Prav tako naj ne bi mogel biti odgovoren za zaslišanja oseb iz družinskega, družabnega in poklicnega kroga tožeče stranke in njenega najemnika, za katera so se odločile varnostne ali policijske službe držav članic. Glede zavrnitve vloge nečakinje tožeče stranke za sprejem v državljanstvo v Franciji, naj predpisi Unije s področja omejevalnih ukrepov ne bi vsebovali nobene določbe, katere cilj ali posledica bi bila preprečitev naturalizacije družinskih članov oseb, na katere se nanašajo taki ukrepi. Vsekakor naj na eni strani pri tem ne bi šlo za osebno škodo, ki jo je utrpela tožeča stranka, na drugi strani pa naj bi navedena zavrnitev naturalizacije temeljila na dejstvu, da je nečakinja tožeče stranke opravila pripravništvo v družbi Fulmen, in ne na družinskem razmerju s tožečo stranko.
- 208 V zvezi z nezmožnostjo tožeče stranke, da vzdržuje svoj življenjski slog, naj bi bila to okoliščina, ki jo je težko opredeliti kot dejansko in gotovo škodo in katere dejanski obseg naj bi bil vsekakor sporen. Glede na naravo zatrjevane škode naj v okoliščinah obravnavane zadeve ne bi bilo treba dodeliti odškodnine. Življenje tožeče stranke naj ne bi bilo tako pretreseno, kot trdi, saj naj bi še vedno imela iransko državljanstvo ter prebivališče in ekonomske vezi v Iranu, kjer je lahko uživala svoj običajni življenjski slog, tudi če je bil ta v Evropi prizadet.
- 209 Tožeča stranka naj ne bi bila upravičena zahtevati odškodnine za domnevno škodo, ki izhaja iz omejitve vstopa, v obravnavanem primeru zavrnitve vkrcanja na letališču drugje kot v Franciji, ker se v nasprotju z ukrepi zamrznitve sredstev omejitve vstopa ne izvajajo s sprejetjem uredbe na podlagi člena 215 PDEU.
- 210 V zvezi s škodo, ki izhaja iz trpljenja zaradi težav v vsakdanjem življenju, je treba razlikovati med tremi kategorijami škode, ki jih zatrjuje tožeča stranka.
- 211 Prvič, glede prepovedi potovanja v druge evropske države razen Francije in prepovedi prestopa na letališču drugje kot v Franciji med potovanji zunaj Unije, tako da naj bi bilo tožeči stranki med drugim prepovedano vkrcanje 17. julija 2011, je treba spomniti, da taki ukrepi, kot trdi Svet, temeljijo na določbah člena 19 Sklepa 2010/413, ki nadomeščajo določbe člena 4 Skupnega stališča 2007/140. Kot pa je bilo ugotovljeno zgoraj v točkah 47 in 48, Splošno sodišče ni pristojno za odločanje o odškodninskem zahtevku tožeče stranke v delu, v katerem želi dobiti povračilo škode, ki naj bi ji nastala zaradi sprejetja Sklepa 2010/413. Zato tožeča stranka ni upravičena zahtevati odškodnine za to škodo.
- 212 Drugič, tožeča stranka proti Svetu napačno navaja očitek, ki se v bistvu nanaša na počasnost, ki naj bi jo nacionalni organi izkazali pri obravnavi prošenj tožeče stranke za pridobitev mesečnega zneska za zadovoljevanje vseh vsakdanjih osnovnih potreb.

- 213 V skladu z določbami člena 19 Uredbe št. 961/2010, ki je eden od spornih aktov, je bilo namreč določeno, da lahko z odstopanjem od člena 16 Uredbe št. 961/2010 pristojni organi držav članic, opredeljeni na spletnih straneh s seznama v Prilogi V k navedeni uredbi, pod določenimi pogoji dovolijo sprostitev nekaterih zamrznjenih sredstev ali gospodarskih virov ali razpolaganje z nekaterimi zamrznjenimi sredstvi ali gospodarskimi viri, ki so zlasti v skladu s členom 19(1)(a)(i) navedene uredbe „potrebni za zadovoljevanje osnovnih potreb oseb, navedenih v Prilogi VII ali VIII, in njihovih vzdrževanih družinskih članov, vključno s plačili za živila, najemnine ali hipotekarnih posojil, zdravila in zdravstveno oskrbo, davke, zavarovalne premije in pristojbine za storitve javnih služb“.
- 214 Zato tožeča stranka napačno trdi, da je Svet odgovoren za škodo, ki bi ji lahko nastala zaradi počasnosti obravnave prošenj, ki jih je naslovila na pristojne organe držav članic, da bi se sprostila ali dala na razpolago njena zamrznjena sredstva ali gospodarski viri, da bi zadovoljila svoje vsakdanje osnovne potrebe, in sicer zlasti plačilo zdravstvenih stroškov – tudi za enega družinskega člana, ne da bi tožeča stranka pojasnila, ali tega člana vzdržuje – zavarovanja za stanovanje, davkov, stroškov, telefonske linije, celo novega telefona. Tako škodo je ob domnevi, da je dokazana, mogoče pripisati samo pristojnim organom držav članic, kot so opredeljeni v Uredbi št. 961/2010.
- 215 Tretjič, glede škode, ki v bistvu izhaja iz stresa in občutkov tesnobe, ponižanja in krivde, zlasti v razmerju do bližnjih, ki naj bi bila tožeči stranki povzročena s spornima aktoma, ker so ji bila odvzeta vsa sredstva za vzdrževanje prejšnjega življenjskega sloga, je treba takoj pojasniti, da se ta škoda razlikuje od škode, izhajajoče iz okrnitve ugleda in dobrega imena tožeče stranke, ki je bila obravnavana zgoraj in za katero je Splošno sodišče zgoraj v točki 201 odločilo, da se povrne z odškodnino v višini 50.000 EUR. Kot izhaja iz točke 82 sodbe z dne 25. novembra 2014, Safa Nicu Sepahan/Svet (T-384/11, EU:T:2014:986), zadnjenavedena škoda izhaja zlasti iz sramotenja in vzbujanja nezaupljivosti zaradi omejevalnih ukrepov, kot so sporni ukrepi, ki se nanašajo na voljo imenovane osebe, da je vpletena v dejavnosti, ki jih mednarodna skupnost šteje za zavržna.
- 216 Vendar je treba v obravnavani zadevi v zvezi z zatrjevano nepremoženjsko škodo, ki se nanaša na poseg spornih aktov v družabno in družinsko življenje tožeče stranke, ugotoviti, da ne izhaja iz sramotenja ali nezaupljivosti, s katero se dvomi o domnevni volji tožeče stranke, „da je vpleten[a] v dejavnosti, ki jih mednarodna skupnost šteje za vprašljive“, temveč se ji je kot fizični osebi v bistvu poslabšala družinska, celo družbena podoba, ker zaradi zamrznitve finančnih in gospodarskih sredstev nenadoma ni mogla več vzdrževati prejšnjega življenjskega sloga.
- 217 Iz vseh elementov iz spisa, ki se nanašajo posebej na družbeni in družinski življenjski standard tožeče stranke, pa je razvidno, da je ta predložila dokaz o dejanskosti in gotovosti tu zatrjevane in obravnavane škode. Poleg tega je iz istih elementov razvidno, da navedena škoda nujno in neposredno izhaja iz spornih aktov. Poleg tega, čeprav Svet ne priznava obstoja nepremoženjske škode v zvezi s tem, je iz njegovih pisanj in izjav na obravnavi razvidno, da ne prereka tega, da so sporni ukrepi vplivali na vsakdanje življenje tožeče stranke.
- 218 Glede na navedeno je treba šteti, da sta v obravnavani zadevi sprejetje spornih aktov in ohranitev imena tožeče stranke na spornih seznamih tej povzročila nepremoženjsko škodo, ki se lahko povrne in ki ni ločena le od premoženjske škode, nastale zaradi vpliva na njene ekonomske in finančne interese, ampak tudi od nepremoženjske škode, povezane z okrnitvijo ugleda in dobrega imena.
- 219 Glede zneska odškodnine, ki jo je treba dodeliti tožeči stranki zaradi navedene nepremoženjske škode, bi v okoliščinah te zadeve razglasitev ničnosti vpisa imena tožeče stranke tej sicer načeloma morala omogočiti, da znova prosto razpolaga s svojimi sredstvi in gospodarskimi viri, ki so bili zamrznjeni, vendar pa ji na noben način ne bi mogla povrniti tu obravnavane škode, ki je imela učinke v spornem obdobju. Kot je Sodišče že odločilo, zamrznitev sredstev s svojim širokim obsegom spremeni tako poklicno kot družinsko življenje oseb, na katere se nanaša (glej sodbo z dne 28. maja 2013,

Abdulrahim/Svet in Komisija (C-239/12 P, EU:C:2013:331, točka 70 in navedena sodna praksa). Zato je treba ugotoviti, da razglasitev ničnosti spornih aktov sama po sebi ne more biti niti polno nadomestilo za navedeno škodo niti ne more spremeniti zneska dodeljene odškodnine.

220 Glede na vrsto in težo nepremoženjske škode, ki jo je tako utrpela tožeča stranka, in ob upoštevanju dejstva, da na podlagi številčnih podatkov in merljivih elementov ni mogoče izračunati te vrste nepremoženjske škode, jo je treba oceniti *ex æquo et bono*. V zvezi s tem je treba za primerno nadomestilo upoštevati znesek 500 EUR za vsak mesec, ko je bilo ime tožeče stranke vpisano na sporna seznama. Ker je bila tožeča stranka na navedenih seznamih vpisana od julija 2010 do decembra 2013, to je 42 mesecev, je tako znesek 21.000 EUR primerno nadomestilo za škodo, ki izhaja iz trpljenja zaradi težav v vsakdanjem življenju, in sicer v bistvu iz oškodovanja družbenega in družinskega življenjskega standarda tožeče stranke.

ii) Škoda, ki izhaja iz oškodovanja zdravja

221 Glede škode, ki izhaja iz oškodovanja zdravja, tožeča stranka trdi, da se je morala zaradi sprejetja spornih ukrepov zdraviti z antidepresivi, v zvezi s čimer je v Prilogi A.11 k tožbi predložila zdravniško potrdilo.

222 Tožeča stranka je v Prilogi C.8 k repliki predložila novo zdravniško potrdilo, „če bi bilo to potrebno“.

223 Svet v zvezi z oškodovanjem zdravja tožeče stranke trdi, da bi morebitna odškodnina morala temeljiti na otipljivih dokazih. V obravnavani zadevi pa tožeča stranka naj ne bi predložila zdravniškega spričevala, temveč je predložila le prvo zdravniško potrdilo, v katerem je omenjeno oškodovanje njenega zdravja, ki naj ne bi bilo ne trajno ne nepovratno, in v repliki drugo zdravniško potrdilo, ki je posebej kratko in na podlagi katerega ni mogoče oceniti, kakšne posledice sta sporna akta lahko imela za zdravje tožeče stranke.

224 Glede škode, ki izhaja iz oškodovanja zdravja, tožeča stranka trdi, da se je zdravila z antidepresivi, v zvezi s čimer je v Prilogi A.11 k tožbi predložila zdravniško potrdilo z dne 14. decembra 2010, ki ga je izdal pariški bolnišnični psihiater. Iz navedenega potrdila izhaja, da ta zdravnik potrjuje, da tožeča stranka kaže „hud sindrom tesnobe in depresije“, ki zahteva zelo redno farmakološko in psihiatrično zdravljenje. Po navedbah istega zdravnika naj bi do občutnega poslabšanja zdravstvenega stanja tožeče stranke prišlo konec julija 2010.

225 Res je, da je samo s tem zdravniškim potrdilom, ki ga je predložila tožeča stranka, mogoče potrditi njeno trditev, da se je morala zaradi sprejetja spornih aktov zdraviti z antidepresivi. Vendar je iz zadnjega odstavka navedenega potrdila razvidno, da je bilo sestavljeno le na podlagi informacij, ki jih je zagotovila tožeča stranka. Iz zadevnega zdravniškega potrdila ni razvidno, da zdravnikova diagnoza temelji bodisi na zdravljenju tožeče stranke, ki bi mu bila podvržena v preteklosti, bodisi na zdravniških spričevalih in pregledih, ki bi jih izdal oziroma opravil eden ali več zdravnikov, ki so pred tem zdravili tožečo stranko. Poleg tega je treba poudariti, da je navedeni zdravnik, kot potrjuje, tožečo stranko zdravil šele od septembra 2010, to je dva meseca po sprejetju spornih aktov. V takih okoliščinah bi morala tožeča stranka za predložitev dokaza o poslabšanju zdravstvenega stanja, ki se je zgodilo ob sprejetju spornih aktov, navedenemu zdravniku zagotoviti vsaj dokumente, na podlagi katerih bi lahko ocenil njeno splošno, celo psihiatrično zdravstveno stanje pred sprejetjem navedenih aktov. Vendar na podlagi nobenega elementa iz spisa zadeve ni mogoče ugotoviti, da je take dokumente predložila. Poleg tega je treba ugotoviti, da tožeča stranka ni predložila nobenega dokumenta, ki bi potrjeval, da ji je bilo po datumu izdaje zdravniškega potrdila predpisano zdravljenje z antidepresivi.

226 Glede zdravniškega potrdila, ki je bilo predloženo v fazi replike in je v Prilogi C.8 k tej repliki, je treba poudariti, da je na njem datum 12. januar 2016 in da ga je izdal psihiater. V zvezi z dopustnostjo takega dokumenta, je res mogoče ugotoviti le, da tožeča stranka nikakor – razen z običajno formulo

„če bi bilo to potrebno“ – ne upravičuje predložitve tega novega potrdila v fazi replike. Vendar bi bilo v zvezi s škodo, ki izhaja iz oškodovanja zdravja, povsem mogoče, celo dovolj, če bi tožeča stranka v obravnavani zadevi pojasnila, da želi predstaviti, kako se je njeno zdravje razvijalo od prvega zdravniškega potrdila, izdanega leta 2010. Tudi če bi se ta listina iz spisa štela za dopustno, iz navedenega potrdila vsekakor ni razviden poseben razvoj zdravstvenega stanja tožeče stranke; kvečjemu je v njem potrjeno, da tožeča stranka kaže sindrom tesnobe in depresije, ki zahteva nadaljnje zdravljenje.

- 227 Čeprav je na podlagi zdravniških potrdil, ki ju je predložila tožeča stranka, mogoče ugotoviti, da je v letih 2010 in 2016 imela nekatere zdravstvene težave, pa ti potrdili ne vsebujeta elementa, ki bi kazal, da so te težave povezane s spornima aktoma. Zato z njima ni mogoče dokazati obstoja vzročne zveze, odškodninski zahtevek za škodo, ki izhaja iz oškodovanja zdravja tožeče stranke, pa je torej treba zavrniti (glej po analogiji sodbo z dne 12. septembra 2007, Combescot/Komisija, T-250/04, EU:T:2007:262, točka 100).
- 228 Iz zgornjih preudarkov izhaja, da tožeča stranka ni predložila dokaza niti o dejanskosti in gotovosti škode, ki izhaja iz oškodovanja njenega zdravja, niti o vzročni zvezi. Zato je treba odškodninski zahtevek za to škodo zavrniti kot neutemeljen.
- 229 Glede na ugotovitve v točkah 201, 220 in 228 zgoraj je treba odškodninskemu zahtevku za nepremoženjsko škodo, ki jo zatrjuje tožeča stranka, delno ugoditi. Splošno sodišče meni, da na podlagi ocene *ex aequo et bono* nepremoženjske škode, ki jo je utrpela tožeča stranka, znesek 71.000 EUR pomeni primerno odškodnino.
- 230 Zato je treba tej odškodninski tožbi ugoditi in na tej podlagi tožeči stranki dodeliti odškodnino v višini 71.000 EUR iz naslova nepremoženjske škode, ki jo je utrpela. Njen zahtevek za povrnitev premoženjske škode pa se zavrne.

IV. Stroški

- 231 Člen 134(2) Poslovnika določa, da če je neuspeh strank več, Splošno sodišče odloči o porazdelitvi stroškov.
- 232 V obravnavani zadevi Svet delno ni uspel v zvezi z odškodninskim zahtevkom za nepremoženjsko škodo, ki je nastala tožeči stranki, medtem ko ta ni uspela z odškodninskim zahtevkom za premoženjsko škodo. V teh okoliščinah je treba odločiti, da vsaka stranka krije svoje stroške.
- 233 V skladu s členom 138(1) Poslovnika institucije, ki so intervenirale v postopku, nosijo svoje stroške. Zato Komisija nosi svoje stroške.

Iz teh razlogov je

SPLOŠNO SODIŠČE (prvi senat)

razsodilo:

- 1. Svetu Evropske unije se naloži, da mora Fereydounu Mahmoudianu plačati odškodnino v višini 71.000 EUR za nepremoženjsko škodo, ki jo je ta utrpel.**
- 2. V preostalem se tožba zavrne.**
- 3. Fereydoun Mahmoudian, Svet in Komisija krijejo vsak svoje stroške.**

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourggu, 2. julija 2019.

Podpisi

Kazalo

I. Dejansko stanje	2
II. Postopek in predlogi strank	4
III. Pravo	5
A. Pristojnost Splošnega sodišča	5
B. Vsebinska presoja	6
1. Zatrjevana nezakonitost	7
2. Zatrjevana škoda in obstoj vzročne zveze med nezakonitostjo očitane ga ravnanja in to škodo	11
a) Zatrjevana premoženjska škoda in obstoj vzročne zveze	12
1) Kapitalska izguba zaradi neobstoja dinamičnega upravljanja finančnih sredstev tožeče stranke	12
2) Izguba dobička iz upravljanja nepremičnin	14
3) Izgube, nastale v evropskih družbah	15
i) Izgube, nastale v družbah Senteg in Decom	15
ii) Izgube, povezane z družbo Codefa	17
4) Odvetniški stroški, ki jih je imela tožeča stranka, da bi dosegla delno odmrznitev svojih sredstev in nato sprostitev zaseženih bančnih računov	20
b) Zatrjevana nepremoženjska škoda in obstoj vzročne zveze	21
1) Okrnitev ugleda in dobrega imena	21
2) Škoda, povezana s težavami v vsakdanjem življenju in oškodovanjem zdravja	26
i) Škoda, ki izhaja iz trpljenja zaradi težav v vsakdanjem življenju	26
ii) Škoda, ki izhaja iz oškodovanja zdravja	29
IV. Stroški	30